

REVISTA SEMINARULUI TEOLOGIC ORTODOX
JUSTIN PATRIARHUL

TE DEUM

CÂMPULUNG MUSCEL

OMUL – ÎN EXPRESII TEO-FILOSOFICE

Nu putem vorbi despre om în discuțiile filosofice fără a fi implicată, într-o măsură mai mare sau mai mică, divinitatea. De altfel, termenul *filosofie* desemnează pe cel *iubitor de înțelepciune*, vorbind mai mult despre o *stare* a omului, despre un mod de a fi. Totuși, în sensul ei original, filosofia trebuie interpretată la mai multe niveluri, care nu se infirmă, ci se completează reciproc.

Dacă filosofia s-a născut în Grecia, sursa ei primă a fost una religioasă. În discursul filosofic prim, rostirea rezultă din travaliul logicii asupra semnificațiilor mitologice grecești. Filosofii presocratici și-au exercitat logica asupra unor semnificații religioase. Primele principii ale filosofiei grecești – apa, aerul, focul, pământul – sunt succesoare unor hierofanii, fiind privite ca principii absolute (*arhé* și *télos*).

Dar este de la sine înțeles faptul că filosoful își pune întrebări la care vrea să răspundă și este obligat să răspundă. Această obligativitate nu este dată de *filosofie* ca și concept în

sine, ci s-a născut din simțământul lăuntric al mirării ce-l cuprinde pe om. Putem spune că principiul prim al filosofiei a fost dat nu numai de mirarea omului, ci și de miracol. Iar faptul că oamenii au fost capabili dintotdeauna să facă filosofie, să se mire, se datorează principiului acestei capacități a ființei umane, care este miracolul constatării existenței lui ca aparținând Ființei universale.

În cazul acesta, filosofia nu mai rămâne la nivelul de pasiune, sentiment sau patimă, ci devine experiență trăită care declanșează toată gama de acte filosofice. Astfel Platon scrie: *Calitatea de a se mira îi este proprie filosofului; alt început decât acesta pentru filosofie nu există*¹. De asemenea, Aristotel în *Metafizica* spune: *căci oamenii de azi și cei din primele timpuri, când au început să filosofeze, au fost mânați de uimire*².

Textele luate în discuție ne arată că filosofarea era departe de ceea ce înțelegem noi astăzi, ea era mai degrabă ancorată în destinul omului, iar principiul sau esența filosofării este miracolul cauzat de mirare, ca experiență trăită în dorința de a realiza Ființa.

Putem observa că a existat în civilizația greacă un mod de a face filosofie care s-a pierdut după căderea acestei civilizații. Avem totuși suficiente texte la îndemână pentru a explica ce însemna pentru cei vechi *calea adevărului care este aceea a Ființei*, calea filosofiei lui Platon și a lui Aristotel.

*Obiectul filosofiei este Ființa absolută și cognoscibilă în mod absolut*³. Sau *ceea ce urmărește filosofia este ceea ce în fiecare lucru este tocmai ființa acestui lucru*⁴.

Pentru Aristotel, Ființa devine obiect al filosofiei. El demonstrează că în ordinea cunoașterii, ca și în ordinea cosmologică, trebuie să ne oprim undeva în mod necesar. Cunoașterea trebuie să aibă

¹ Platon, *Republica*, Cărțile I-V, vol. 1 – Traducere, comentarii și note de Andrei Cornea (ediție bilingvă), Ed. Teora, 1998, p. 520

² Aristotel, *Metafizica*, Traducere, comentarii și note de Andrei Cornea, Ed. Humanitas, București, 2001, p. 130

³ Platon, *Republica*, p. 527.

⁴ *Ibidem*, p. 528

un început care să constituie corespondentul *primului motor*. Punctul de oprire trebuie să fie format dintr-un obiect direct sesizabil, fără a avea nevoie de definiție. Un astfel de obiect ultim este tocmai *existența pură, Ființa*⁵.

Pentru filosof, mirarea nu reprezenta o stare doar de început a omului, ci ea trebuia să continue și să fie menținută de ceva. Or, în acest moment intervine acel simțământ al omului care îl face să tindă spre realizarea Ființei. Era ontologic înrădăcinat în sufletul omului *chipul lui Dumnezeu*, care-l făcea nativ să tindă spre Acesta.

Ideea de pregătire metodică în vederea realizării Ființei – ținta filosofiei teoretice – este prezentă în toate școlile antice grecești. Un exemplu foarte cunoscut este cel al Mitului peșterii: *imaginați-vă niște prizonieri care sunt înlănțuiți într-o peșteră și obișnuiți să privească cum trec umbrele pe peretele luminat din fața lor. Dacă ei vor fi aduși afară, la lumina zilei, ei vor fi orbiți de puterea luminii. Va fi necesară o lungă educație pentru ca să poată discerne obiectele reale și să poată înfrunta strălucirea splendidă a soarelui*⁶. Acest mit are scopul de a justifica necesitatea pregătirii spre realizarea Ființei. Iar în sens creștin se înțelege nevoia efortului personal al omului, purtător al *chipului lui Dumnezeu*, progres ce îl duce la *asemănarea cu Dumnezeu*.

Efortul depus se realiza prin purificare sau *katharsis*. *Katharsis*-ul în ultima fază era o stare în care Adevărul, Frumosul și Binele reprezentau însăși Ființa spre care filosoful tindea. Astfel, atât în jurul lui Pitagora⁷, cât și în jurul lui Empedocle⁸, dar și în jurul altor filosofi circulau diverse legende ce arătau faptul că ei ar fi realizat una din stările de zeu către care aspiră înțeleptul, una din stările Ființei, indiferent până la ce treaptă realizase efectiv Ființa.

Aceste căutări ale omului ce tinde spre a fi purtător de lumină prin purificare, au fost specifice mentalității civilizației grecești. Acest moment din lumea grecească a fost pierdut, sau neînțeles de filosofia modernă. Pentru niciun filosof grec însă, zeul nu a fost ceea ce se înțelege astăzi prin cuvântul *zeu*. Istoriile despre zei nu trebuie luate textual. Pentru filosof, mitul era o metodă de a exprima unele probleme dificile. De asemenea, scopul muzelor și al artelor patronate de ele era de a provoca *katharsis*-ul, purificarea mentală în vederea primirii universalului, unde actul cunoașterii devine act existențial. Pentru Aristotel, zeul nu este decât *gândirea, care gândește gândirea*⁹, și este un act la care poate ajunge câteodată și omul. Vedem că, pentru sistematizatorul filosofie grecești și bazat pe tradiția dinaintea de el, omului și intelectului uman i se dă un caracter divin. Și în această situație nu vorbim de un om superior, ci de potența unei stări divine a sufletului omenesc.

Pentru filosofii antici sufletul este mai mult decât orice altceva, este nemuritor și indestructibil. Prin filosofie se avea conștiința că sufletele cu adevărat vor exista în casele lui Hades dacă vor lucra în viață cele bune: *Cât despre cei a căror viață a fost recunoscută de o deosebită sfințenie, aceștea sunt lăsați slobozi să plece, ca dintr-o închisoare, din locurile subpământene și se duc sus, în sălașurile cele pure, statornicind deasupra, în înaltul Pământului. Și printre aceștea, cei care s-au purificat îndeajuns prin filosofie, trăiesc în eternitate total desfăcuți de trup și ajung la*

---

⁵ Aristotel, *Idem*, p. 132

⁶ Platon, *Republica*, Cărțile VI-X, vol. 2 – Traducere, comentarii și note de Andrei Cornea, Ed. Teora, 1998, p. 90-91.

⁷ Anton Dumitriu, *Philosofia mirabilis – Încercare asupra unei dimensiuni necunoscute a filosofiei grecești*, Ediția a II-a, Editura Fundației Culturale Române, București, 1992, p. 166

⁸ *Ibidem*, p.170

⁹ Aristotel, *Idem*, pp. 42-43

lăcașuri și mai frumoase... Dacă ținem seama de cele arătate, trebuie să facem tot ce ne stă în putință pentru a ne împărtăși, cât suntem în viață, din virtute și înțelepciune... Dar ceea ce se cuvine să susțin cu toată dârzenia este că, de vreme ce sufletul, nu-ncape îndoială, e nemuritor, soarta și sălaşurile lui vor fi așa cum am spus. Crezând asta, cred că merită să îți asumi oarecare risc. Căci e un risc frumos și tot ce ține de el trebuie să ni-l repetăm ca pe o incantație. Iată de ce zăbovesc de atâta vreme asupra mitului. În orice caz, ținând seama de acestea, omul care, de-a lungul vieții, și-a luat rămas-bun de la plăcerile străine și de la podoabele trupului, pe care le socotește străine de el și dăunătoare, omul care, dimpotrivă, și-a dat toată silința să învețe ceva, care, în loc de podoabe străine a avut pentru sufletul său podoabele sale adevărate: cumpătarea și dreptatea, curajul, libertatea și adevărul, omul acesta trebuie să aibă încredere în soarta lui. El așteaptă astfel pregătit, gata să pornească pe drumul către Hades îndată ce o să-l cheme soarta¹⁰.

Prin cartea la care am făcut referire de mai multe ori, în *Philosophia mirabilis*, Anton Dumitriu a încercat să arate că scopul filozofiei la origine, era să realizeze o anumită stare, un anumit mod de a fi, care, treptat, s-a transformat într-un mod de a spune, fără să-și piardă însă idealul inițial. În idealul propus de filosof, găsim frământări și reminiscențe ale *chipului lui Dumnezeu* din om. Faptul că omul caută să realizeze Ființa, arată încă o dată că intelectului uman i se dă un caracter divin, dar nu vorbim de un om superior, ci de potența unei stări divine a sufletului omenesc. Putem observa astfel dinamismul *chipului* ce își caută *asemănarea* cu și în Dumnezeu.

Frământările omului nu s-au manifestat doar la nivelul filosofiei, ci ele persistă și sunt evidente și în majoritatea religiilor lumii. Ar fi nevoie de un spațiu foarte vast pentru a aborda o astfel de temă. Totuși, în cele ce urmează voi prezenta pe scurt manifestări ale *chipului* și ale *asemănării* în trei religii: hinduism, budism și islamism.

Viața omului în *religia hindusă* este văzută ca o eliberare a sufletului din sclavia lumii empirice și, ca atare, datoria fundamentală a omului este să caute să se elibereze, să evadeze din cătușele ei nimicitoare, care îl duc la o eternă înșiruire de reîntrupări¹¹. Potrivit dogmei transmigrării sufletului, omul este în mod esențial o ființă spirituală eternă, care se naște succesiv în această lume, însă în fiecare treaptă a existenței sale insul uman are un anumit grad de libertate, astfel încât el poate urca sau coborî pe scara valorică a ființelor. Scopul esențial al vieții nu este de a realiza o întrupare mai bună, ci de a atinge ținta supremă a eliberării din șirul infinit al reîntrupărilor, care este descoperirea eului adevărat, Brahman, adevărul suprem¹².

Ceea ce hinduismul traduce prin *Atman* se referă la o calitate de a deveni ceea ce este, adică asemenea lui Brahman¹³. Astfel, adevăratul cult interior în India este închinat scânteii divine, *Atman*, pe care fiecare om o poartă în el și pe care Upanishadele o identifică îndrăzneț cu însuși Brahman, iar acest cult constă într-o adevărată identificare a omului cu divinitatea aleasă, care nu este altceva decât unul dintre aspectele lui Brahman¹⁴.

---

¹⁰ Platon, *Phaidon* (Opere complete II), Ediție îngrijită de Petru Creția, Constantin Noica și Cătălin Partenie, Ed. Humanitas, București, 2001, pp.–. 239-240.

¹¹ Asistent Remus Rus, *Concepția despre om în marile religii* (Teză de doctorat), extras din revista „*Glasul Bisericii*”, anul XXXVII, nr. 7-8/ 1978, București, p. 76

¹² *Ibidem*, p. 77.

¹³ Marie-Madeleine Davy – Enciclopedia Doctrinelor Mistice vol.3, Ed. Amarcord, Timișoara, 1999, p. 11

¹⁴ *Ibidem*, p.14

Upanishadele insistă în special pe următoarea temă: Ființa se manifestă prin Lumină pură, iar omul cunoaște Ființa printr-o experiență a Luminii supranaturale. Se identifică lumina care strălucește dincolo de acest Cer, dincolo de toate, în lumile cele mai înalte, dincolo de care nu există altele mai înalte, este de fapt aceeași lumină care strălucește înlăuntrul omului. Astfel, revelarea Sinelui (*Atman-Brahman*) ca Lumină, nu este doar un act de cunoaștere metafizică, ci o experiență mai profundă în care se află însuși registrul existențial al omului: încălzirea corpului și perceperea unor sunete mistice¹⁵.

Omul este pus între două alternative: să aleagă reîntruparea cu suferințele, necazurile, durerile, plăcerile și limitele ei, sau să se străduiască să realizeze libertatea spirituală, printr-un efort suprem de descoperire a legăturii ființiale universale, care îl unește cu Absolutul¹⁶.

Credința în transmigrarea sufletelor sau reîncarnare nu este o doctrină specific indiană, ci ea a fost găsită și la alte popoare mai primitive sau mai evolute din întreaga lume. Nașterile și renașterile se succed în ordine ontologică spre stări ființiale mai bune sau mai rele, după cum sunt faptele celui în cauză. Există o singură excepție și aceasta în cazul în care moartea reprezintă întoarcerea în unitate absolută cu Brahman. Aceasta este starea ultimă spre care tinde orice credincios hindus.

Carența hinduismului se vede în aceea că eliberarea nu constă într-un proces de devenire după *chipul divinității*, ci ea este o descoperire a faptului că omul este una cu divinitatea sau supremul suflet – Brahman, ceea ce se rezumă la pierderea totală a caracterului personal și anularea totală a trăirii și a conștiinței de fericire veșnică.

Spre deosebire de hinduism, din care își trage originea, *budismul* este mai mult o religie a condiției umane, preocupându-se de problema naturii omului și, mai ales, de destinul individual.

Dacă Upanishadele se preocupă intens de aspectul ontologic al încătușării omului în ciclul infinit al reîncarnării (*samsara*), gânditorii budiști sunt preocupați în special de *nenorocirile* care se abat asupra omului în actuala lui existență din această lume. Totuși, originea vieții, natura omului și viața pământească iau ființă și pot fi explicate prin starea de neînduplecat a legilor *karma* și *samsara*. Doctrinile despre *karma* și *samsara* sunt elementele esențiale în explicarea originii omului: *karma* fiind retribuția etică a faptelor, iar *samsara*, consecința imediată a acestei retribuții, adică reîncarnarea sub o altă formă de viață¹⁷. Atât *karma*, cât și *samsara* sunt nuanțele care servesc idealului budist.

Pentru budiști, trupul este considerat *un lucru necurat și murdar și locaș al suferințelor*¹⁸, iar ceea ce trece prin șirul reîntrupărilor nu este *sufletul*, ci *karma-faptă*, ca forță de transmitere a faptelor mintale și trupești¹⁹.

Mesajul esențial al budismului este îndreptat mai ales spre înlăturarea suferinței. Omul își dă perfect seama de starea de suferință, ea fiind o experiență personală. Înlăturarea durerii prin transcenderea condiției bazată numai pe experiență și realizarea unei imunități perpetue față de suferință este starea de *Nirvana*²⁰. *Nirvana* nu este o stare viitoare, o perspectivă eshatologică; ea nu este nici prezent, nici trecut și nici viitor, ea există pur și simplu și poate fi cunoscută de minte. Ea

---

¹⁵ Mircea Eliade, *Mefistofel și Androginu*, Traducere de Alexandra Cuniță, Ed. Humanitas, 1995, pp.18-19.

¹⁶ Asistent Remus Rus, *Idem*, p.77

¹⁷ *Ibidem*, p.114.

¹⁸ *Ibidem*, p. 47

¹⁹ *Ibidem*, p. 62

²⁰ *Ibidem*, p. 120

poate fi realizată aici și acum. *Nirvana* e o stare logică, căci dacă există suferință și tranzistență, atunci trebuie să existe nesuferință și netranzistență.

În budism, mai ales Mahayana, în Zen, orice individ, orice formă de existență sunt deja în sine și prin sine Buddha; asceza nu are ca scop decât de a-i face să se recunoască, să-și amintească de originea pierdută, în așa fel că *Nirvana* s-ar apropia mai degrabă de unirea sufletului cu Dumnezeu, întoarcerea acasă a Fiului risipitor²¹.

Orice ar reprezenta *Nirvana*, unire sau intrare într-o stare de ființialitate pură atemporală și aspațială, ea rămâne ținta finală în care nu mai are loc trăirea ca experiență a suferinței.

În *islamism*, ideea principală fundamentată pe învățătura Coranului, este aceea că *Allah* a dat omului o poziție privilegiată în comparație cu alte ființe, iar la baza atitudinii islamice față de om sunt supunerea abosolută față de Allah și adorarea lui ca singur Dumnezeu: *nu există altă divinitate decât Allah*²².

În general, trupul nu este considerat o închisoare a sufletului, iar postul este un mijloc de penitență, disciplină și fapte bune, și nu de mortificare²³. Sufletul însă este imaterial, de natură divină. El este *chipul lui Allah* în om, *lumină a luminii lui Allah*²⁴.

Dacă trupul nu are nicio valoare, sufletul, în schimb, este nemuritor, creat de Allah și caută să se întoarcă la creatorul său. Termenul *Dhikir* presupune o rememorare a numelui lui Allah, credinciosul având îndatorirea de a-l pomeni fie articulat, fie în tăcere, dar întotdeauna din adâncul inimii²⁵.

În cadrul temei principale a unicității lui Dumnezeu, misticii islamici își simt *eul* uman prin *sinele* lui Dumnezeu²⁶. Unirea este scopul fiecărui om: să trăiască în ei înșiși această unitate transcendentă a ființei divine. Însă adevărata unire cu Allah (*unio mystica*) este darul fericirii supreme dat de Allah și nicidecum răsplata strădaniilor omului.

Deși islamul îl concepe pe Dumnezeu în termenii unei personalități ideale, el nu accentuează importanța necesității creșterii și dezvoltării omului spre *asemănarea* cu El, fiind pusă în evidență o distanțare care separă pe Dumnezeul Cel Atotputernic de întreaga creație.

Pr. prof. Ion Cojocaru

---

²¹ Marie-Madeleine Davy, *Idem*, p. 12

²² Marie-Madeleine Davy, *Idem*, vol. 2, p. 304

²³ Asistent Remus Rus, *Idem*, p. 52

²⁴ *Ibidem*, p. 73

²⁵ Marie-Madeleine Davy, *Idem*, vol. 2, p. 305

²⁶ *Ibidem*, p. 304

METODE PASTORALE EFICIENTE ASTĂZI

Dintotdeauna, Biserica a fost prezentă în viața lumii, dorind să îl sfințească pe om și lucrurile cu care intră în contact, să îl pregătească pentru viața veșnică, să îi insufle dragostea față de Dumnezeu și de aproapele. Centrul activității sale l-a constituit mereu rugăciunea, fie cea organizată, din cadrul cultului, cea mai importantă fiind sfânta liturghie, fie cea făcută sporadic, pentru o anumită circumstanță a vieții. Preoții slujitori au fost mereu nevoiți să se facă activi și prezenți în lume, să adapteze mesajul

Bisericii la nivelul de înțelegere și de pătrundere al lumii, să dinamizeze acest mesaj, astfel încât cuvântul și mesajul scripturistic să nu se banalizeze, să nu se transforme într-un limbaj de lemn și astfel să nu piardă sufletele pentru care vor fi chemați să dea răspuns.

Astăzi, se simte parcă mai mult ca în alte timpuri că, de la Biserică se așteaptă mai mult decât înainte, se așteaptă o implicare a acestei instituții în rezolvarea problemelor lumii pe direcția social-filantropică, catehetică, culturală sau de altă natură. Problema pe care încerc să o dezbat aici este cât de justificată este această așteptare, precum și cât de bine pusă este această problemă. Iar dacă această așteptare este pertinentă, ce metode pastorale se cuvine să folosim pentru a deveni și eficienți. Mai întâi, este nevoie să cercetăm scripturile, pentru a vedea ce ni se recomandă aici: astfel, căutăm porunca dată de Iisus apostolilor, cu puțină vreme înainte de înălțarea la cer, care spune: *mergând învățați toate neamurile, botezându-le în numele Tatălui și al Fiului și al Sfântului Duh...* (Mat. 28, 19). Înțelegem că, cea dintâi prioritate ce îi privește pe slujitori este: transmiterea cuvântului lui Dumnezeu, abia apoi acestora le revine datoria liturgică, fundamentată pe adevărata învățătură, a lui Iisus Hristos Domnul. Sfântul apostol Pavel spunea: *Hristos nu m-a trimis să botez, ci să binevestesc* (I Cor. 1, 7).

Consider că ceea ce nu trebuie să uite nimeni, în special preoții slujitori, ar fi nevoia de a da prioritate predicării cuvântului lui Dumnezeu în lume, cu timp și fără timp, la toate momentele în care preotul este pus în situația de a sluji orice fel de sfântă slujbă. Și nu doar în cadrul organizat al slujbelor, ci și în afara acestora, căci preotul este omul care poate aborda această problemă a predicării și explicării cuvântului divin în orice ipostază a vieții s-ar afla. Preotul duce cu sine, poartă cu sine imaginea Bisericii, chiar dacă se cuvine să înțelegem odată că Biserica înseamnă și popor, nu doar ierarhie, și că acest cuvânt cuprinde deopotrivă clerul și pe drept-credincioșii creștini. Chiar simpla sa prezență fizică este o predică vie în lume, ce se dorește a fi completată de o viață pilduitoare, care să confirme statutul preotului, de om model, care trăiește ceea ce predică altora. Așadar, slujitorii Bisericii lui Hristos sunt chemați la a propovădui, pe toate căile, cu mijloace diverse, mesajul evanghelic al lui Hristos, căci din cuvântul sfânt se naște credința: *credința vine prin auzire, iar auzirea din cuvântul lui Hristos* (romani X, 17).

Pr. prof. dr. Daniel OPRESCU

INTERVIUL EDIȚIEI

DOMNUL PROFESOR ION GEORGESCU

Domnule profesor, sunteți cunoscut de către elevii școlii noastre mai ales în calitatea dumneavoastră de dirijor al corului *Orpheu*, alcătuit atât din elevi ai Colegiului Pedagogic *Carol I*, cât și din elevi ai Seminarului Teologic *Iustin Patriarhul*. Pentru cititorii revistei noastre, vă rugăam să ne împărtășiți și câteva date legate de biografia dumneavoastră, evidențiind momentul în care s-a născut dragostea pentru muzică.

Dragostea pentru MUZICĂ s-a născut încă din copilărie și a fost cultivată și susținută ferm de către părinții mei, în mod special de mama, care dorea ca fiul dumneaei să învețe să cânte la un instrument – acordeonul – încă din clasa I, cu profesor autorizat. Totul a devenit posibil abia din clasa a II – a până la finalul claselor gimnaziale. Încercările familiei de a mă iniția în tainele acestui instrument prin lăutarii satului au eșuat pe parcursul primelor două clase. Abia din clasa a III – a visul s-a putut împlini, întâlnind un profesor strălucit în persoana distinsului domn Marian Mecu, profesor de muzică în Domnești. A avut știința, răbdarea și dăruirea de a-mi inocula *microbul* pentru muzică.

Ulterior, am descoperit în Școala Normală profesori de marcă, metodiști de excepție, profesioniști în adevăratul sens al cuvântului. Îi pot aminti pe domnii profesori Spiridon Nicolescu, Gogu Ionescu și domnul profesor Eugeniu Bercu, profesorul meu de instrument în perioada de învățământ pedagogic liceal, cel care a făcut istorie în aproape jumătate de veac sub aspectul performanțelor atât în țară, cât și în străinătate. Domniei sale îi datorez strategia pe care a aplicat-o cu mine, în sensul de a învăța un instrument de excepție: țambalul. M-a încurajat și m-a susținut, alături de părinții mei, în a merge la București pentru a studia țambalul timp de trei ani, cu o doamnă profesoară de mare ținută profesională, Marilena Certejan, de mai mulți ani stabilită în Elveția. Mai târziu am întâlnit în Colegiul Universitar, iar mai apoi în facultate, profesori consacrați, absolut minunați. Cu toții au avut un numitor comun: puterea de a dărui din știința acumulată celor dornici de cunoaștere. Le mulțumesc tuturor, cu toată reverența.

Cum și când s-a înființat corul *Orpheu*?

Formația corală a existat dintotdeauna în școala noastră. Fără teama de a greși, corul are o dimensiune istorică, dar și o dimensiune emblematică. Denumirea *Orpheu* a fost dată de domnul profesor Eugeniu Bercu în al doilea trimestru al anului școlar 1970 – 1971, primul an de învățământ al dumnealui, iar primele rezultate pe scenă au apărut în 1971.

Ce calități ar trebui să aibă un elev pentru a face parte din acest cor?

Două calități sunt absolut necesare: să aibă calități vocale deosebite și dorința de a participa efectiv la repetiții lungi și obositoare. Să vină din *pasiune*, nu din obligație.

Este evidentă pasiunea cu care conduceți acest cor, dar au existat și momente dificile, în care ați fost tentat să renunțați? Dacă răspunsul este da, ce v-a determinat să continuați?

Momentele dificile sunt în permanență, la fiecare repetiție, uneori fiind necesar să muncești până la transpirație pentru o singură măsură. Munca este enormă, iar o piesă corală pentru un cor mixt la patru voci se *plămădește* greu, dar, cu efort și dăruire, totul se rezolvă. Finalizarea unei piese corale îți dă satisfacții pe măsura muncii. De renunțat, nici nu se pune problema. Strădaniile elevilor coriști, aplauzele de după un spectacol, spiritul acestei școli de excepție și tradiția în sine sunt elemente suficiente pentru a continua. Ca să nu mai vorbesc de ceea ce aminteam mai devreme: *pasiunea*.

Ce ne puteți spune despre participarea elevilor seminariști la activitatea corului?

Profilul pedagogic, dar și existența Seminarului Teologic sunt fundamentale pentru activitatea corală, iar asta pentru că elevii sunt *cernuți*, ei trecând la admitere printr-un examen de selecție. În corul *Orpheu* sunt și elevi ai Seminarului, recunosc că nu atât de mulți pe cât mi-aș dori, dar, cei care vin, în special din clasa a XII – a S, o fac cu plăcere, cu mare pasiune. De fapt, ei sunt *osatura* corului nostru și le mulțumesc mult. Le voi simți lipsa, cu certitudine, după ce vor termina.

Pentru cei care nu știu foarte multe despre palmaresul corului *Orpheu*, vă rugăm să amintiți câteva dintre participările la diferite concursuri și premiile obținute.

Palmaresul corului este deosebit de bogat. A fost piesa de rezistență zeci de ani în concursuri naționale și, într-o formă restrânsă, alături de orchestra condusă și formată de domnul profesor Eugeniu Bercu, a înregistrat rezultate notabile în multe țări europene. Recent, corul a participat la un festival muzical din Grecia, în perioada 21 – 25 aprilie 2016, unde a fost apreciat de către organizatori și catalogat ca formația cea mai performantă dintre formațiile muzicale participante, în număr de douăzeci și unu, de pe tot cuprinsul Greciei, din Bulgaria, Turcia și doar noi din România. Pentru acest motiv, municipalitatea din Xanthi, Grecia, ne-a făcut o invitație cu caracter permanent pentru participarea la acest festival.

Pentru că se apropie sărbătorile de iarnă, vă rugăm să aveți amabilitatea să transmiteți câteva gânduri cititorilor noștri.

Gânduri?...Să fie sănătoși, să fie români adevărați și să clădească ceea ce vor în viitorul lor cu aceeași pasiune cu care au fost educați! La mulți ani, 2017!

Domnule profesor, vă mulțumim pentru amabilitatea de a ne fi acordat acest interviu și vă dorim să aveți putere de muncă și multă sănătate!

Interviu realizat de Eduard Maria, clasa a XII – a S

SECVENȚE DIN ACTIVITĂȚILE SEMINARULUI TEOLOGIC

JUSTIN PATRIARHUL

VIZITA PREȘEDINTELUI IOHANNIS LA CÂMPULUNG

Începutul de an școlar a debutat pentru elevii musceleni cu un eveniment de mare importanță, anume vizita președintelui Klaus Iohannis la Câmpulung, cu prilejul comemorării a 100 de ani de la intrarea României în Primul Război Mondial. Această vizită s-a desfășurat în data de 23 septembrie 2016, în trei etape, începând de la Mănăstirea Negru-Vodă din Câmpulung, unde a fost

oficiată o slujbă de pomenire pentru toți eroii căzuți pe câmpurile de luptă din Primul Război Mondial, pomenire oficiată de către Înalt Preasfințitul Părinte Calinic, Arhiepiscopul Argeșului și Muscelului, alături de un sobor de preoți și diaconi. Itinerariul a continuat apoi cu o vizită la Colegiul Național Pedagogic *Carol I*, după care președintele Iohannis a mers la Mausoleul de la Mateiaș, unde a fost prezent la manifestările desfășurate aici, la care au mai luat parte oficialități centrale și locale, profesori și elevi de la școlile din Muscel, precum și o mulțime de oameni veniți să fie martori la acest eveniment.

Elevii Seminarului *Iustin Patriarhul* au fost implicați în aceste manifestări prilejuite de prezența în Muscel a președintelui României, Klaus Iohannis, mai întâi printr-o primire tradițională cu colac și sare, președintele fiind întâmpinat în curtea mănăstirii Negru Vodă, în fața bisericii, de către părintele profesor Daniel Oprescu și elevele Raluca Oproiu și Cătălina Nicolae, ambele de la clasa a XII-a, în costume populare muscelene. Apoi, corul de seminariști a participat la slujba de pomenire de la mănăstirea Negru Vodă, dând răspunsurile la strană, după care seminariștii musceleni au mers la mausoleul de la Mateiaș, unde alături de militarii Regimentului 30 Gardă, au susținut un moment artistic-cultural, prin cântece religioase și patriotice, începând cu *Imnul de stat*.

Manifestările s-au încheiat în jurul prânzului, într-o zi cu un soare frumos de toamnă, datorită sfântă de a pomeni pe eroii neamului fiind împlinită, cerul primind ofranda adusă de toți muscelenii eroilor neamului într-o zi de importanță istorică pentru această regiune.

Pr. prof. dr. Daniel OPRESCU

SEMINARIȘTII MUSCELENI LA SIMPOZIONUL *TEOLOGIA ÎN CONTEMPORANEITATE – GALAȚI 2016*

De 17 ani, în mod neîntrerupt, în preajma sărbătoririi Sfântului Apostol Andrei, Seminarul Teologic din Galați își cinstește ocrotitorul printr-un eveniment cultural-misionar de excepție: Simpozionul Științific Interseminarial.

Anul acesta, dedicat de Sfântul Sinod al Bisericii Ortodoxe Române tinerilor și educației religioase a acestora, simpozionul a tratat o temă deosebit de importantă și actuală: *Ce așteaptă Biserica de la tineri și ce așteaptă tinerii de la Biserică? Curajul de a mărturisi credința azi.*

La această manifestare deopotrivă culturală, spirituală și științifică a participat și o delegație a Seminarului Teologic Ortodox *Iustin Patriarhul* din municipiul Câmpulung Muscel, formată din elevii clasei a XII-a, Maria Eduard Ștefan și Șerban George Valentin, coordonați și îndrumați de către părintele profesor Oprescu Daniel. O slujbă de Te Deum oficiată în capela seminarului a deschis în mod solemn lucrările simpozionului, care au continuat cu dezbaterile propriu-zise ce s-au desfășurat în Sala de Expoziții Temporare *Sergiu Dumitrescu* a Muzeului Istoriei, Culturii și Spiritualității Creștine de la Dunărea de Jos și au fost prezidate de Înaltpreasfințitul Părinte Casian, Arhiepiscopul Dunării de Jos.

La eveniment au participat preoți profesori și elevi reprezentanți ai seminarelor teologice din Iași, Mănăstirea Neamț, Câmpulung Muscel, Râmnicu Vâlcea, Buzău, Huși, Slobozia, Tulcea și Galați cărora li s-au adăugat tineri elevi ai unor prestigioase licee și colegii din Galați, Brăila Tecuci și Făurei.

În prima parte au fost susținute mai multe referate la tema propusă după care, în cadrul unor ateliere de lucru, au fost analizate, reciproc, și căutate soluții la principalele preocupări ale tinerilor de astăzi în relația cu Biserica, între care: *Mijloace concrete de lucru ale Bisericii cu tinerii, Ce dorește tânărul să întrebe Biserica azi?, Ce-l atrage pe tânăr în Biserică? sau Ce-l face pe tânăr să stea departe de Biserică?*

Totodată, a fost lansat volumul *Dascăli și modele pentru seminariștii de astăzi*, realizat de elevii ai seminarului gălățean și ai altor seminarii teologice din țară. În încheiere, au fost oferite Diplome de participare tuturor participanților. Elevii seminariști musceleni au mers apoi la catedrala arhiepiscopală din Galați unde s-au închinat moaștelor Sfântului Apostol Andrei și Sfintei Mucenițe Filotea, mulțumind lui Dumnezeu pentru darul vieții și ajutorul de fiecare zi.

Pr. prof. dr. Daniel OPRESCU

CURAJUL DE A MĂRTURISI CREDINȚA AZI**MĂRTURISIREA CREDINȚEI ÎNTR-O SOCIETATE INDIFERENTĂ**

Oricine va mărturisi pentru Mine înaintea oamenilor, mărturisi-voi și Eu pentru el înaintea Tatălui Meu, Care este în Ceruri. Iar de cel ce se va lepăda de Mine înaintea oamenilor, de acela și eu mă voi lepăda înaintea Tatălui Meu care este în ceruri. (Matei 10, 32-33). Potrivit acestor texte scripturistice, una dintre cele mai importante datorii morale ale creștinului - datorie ce vizează atât relația noastră cu Dumnezeu, cât și relația cu semenii noștri - este mărturisirea lui Hristos în fața oamenilor, promovarea în lume a adevărului evanghelic revelat că Iisus din Nazaret, Întemeietorul religiei creștine, este Însuși Fiul lui Dumnezeu întrupat, venit în lume pentru ca pe oameni să-i înalțe mai presus de lume, în Împărăția Tatălui ceresc.

Mărturisindu-L pe Hristos în fața oamenilor, ne arătăm nu doar dragostea și devotamentul consecvent față de El, ci și iubirea sinceră pentru semenii, manifestată prin dorința curată de a le împărtăși darul ceresc și nemeritat ce ni s-a oferit: capacitatea de a crede că Adevărul absolut există și este o Persoană (Iisus Hristos), Izvorul iubirii și al Luminii eterne. Curajul și bucuria de a-L mărturisi pe Domnul nostru Iisus Hristos într-o lume în mare parte indiferentă față de El este una dintre cele mai importante virtuți creștine, ușor de practicat, căci aduce satisfacții spirituale neașteptate, care nu s-ar putea cunoaște altfel

Hristos nu ne-a cerut doar să promovăm mesajul iubirii față de oameni și celelalte idei, pe care le-am primit prin Revelație, ci ne îndeamnă să-L mărturisim pe El Însuși pentru că, așa cum arăta Sfântul Serafim din Sarov, doar faptele bune săvârșite de dragul lui Hristos au drept consecință primirea harului divin. Creștinii deplin maturizați în viața spirituală evită păcatul și practică virtuțile nu de frica iadului, nici din dorința dobândirii fericirii veșnice, ci doar din dragoste pentru Dumnezeu, căci El Însuși este Raiul și Izvorul veșnicei existențe fericite. De aceea, așa cum atât de frumos spunea părintele Savatie Baștovoi, atunci când le vorbim oamenilor despre creștinism, trebuie să le mărturisim în primul rând despre Persoana lui Iisus Hristos, Dumnezeul nostru. Credința noastră nu este doar adeziunea la o anumită concepție de viață, ci, în primul rând, atașamentul puternic față de o Persoană (mai exact, față de o Treime de Persoane divine), pentru dragostea căreia credem și practicăm tot ceea ce Biserica învață și propovăduiește.

Într-o societate indiferentă, cum este cea din ziua de azi, credința în Dumnezeu este foarte grea. Există oameni care se întreabă de ce Dumnezeu nu se arată ca să fie văzut cu ochii lor și astfel să nu mai fie nevoie de credință. Unul dintre răspunsuri este acela că Dumnezeu tocmai de aceea *S-a făcut trup și S-a sălășluit între noi și am văzut slava Lui* (Ioan 1, 14), deoarece știa că-i va fi dificil omului marcat de opacitatea materiei căzute ca să-L cunoască și să-L vadă. *Pe Dumnezeu nimeni nu L-a văzut vreodată; Fiul Cel Unul-Născut, Care este în sânul Tatălui, Acela L-a făcut cunoscut* (Ioan 1, 18). Dumnezeu S-a arătat în Fiul Său, Iisus Hristos, iar credința creștină nu constă în recunoașterea anumitor adevăruri religioase sau morale, ci în acceptarea arătării în Iisus Hristos a Dumnezeului - Sfânta Treime.

Și totuși, de ce nu Se mai vede Hristos? Părintele Dumitru Stăniloae răspunde prin aceea că Hristos n-a Înviat dintr-odată, ca să nu creadă oamenii că moartea Sa nu a fost reală; nu S-a înălțat dintr-odată după Înviere pentru a convinge pe oameni despre Învierea Sa adevărată și pentru a arăta legătura Sa reală cu oamenii, în viața lor de pe pământ. Mai mult nu putea să rămână pe pământ după Înviere, din două motive: a) ca să nu creadă oamenii că viața cu trupul înviat ar fi o întoarcere momentană în lumea pământească (ca în cazul lui Lazăr); b) pentru a lăsa oamenilor latitudinea să se decidă liber întru a crede în El sau nu.²⁷ Dacă ar fi rămas cu trupul înviat între noi, eram obligați să-L recunoaștem ca Dumnezeu, așadar prin credință ne apăra libertatea, nu ne obligă să-L acceptăm și să-I ne închinăm ca niște roboți sau marionete, ci El ne vrea liberi și să-L iubim din iubire... Dragoste cu sila nu se poate! Credința este întâlnirea noastră personală cu Mântuitorul Hristos Cel înviat, înrădăcinată în credința comună a Bisericii Sale, care în urma experienței vii și reale ne-a atins inima. De la Cincizecimea personală, fiecare are dreptul și misiunea sfântă de a mărturisi credința în cel mai obiectiv eveniment din lume - Învierea lui Iisus Hristos - și de a adânci această simțire a relației Lui cu noi. Cred în Dumnezeu pentru că Dumnezeu mi-a dăruit această credință ca *roadă a Duhului* (Gal. 5, 22)

Credința pe care o mărturisim este răspunsul la revelația lui Dumnezeu, iar această revelație am primit-o de la Biserică, de la care știm că suntem *zidiți pe temelii apostolilor și a proorocilor, piatra din capul unghiului fiind Însuși Iisus Hristos* (Efes. 2, 20). Credința în Învierea lui Hristos o avem de la încrederea conferită persoanelor cu autoritate - Apostolii și urmașii acestora -, credem în cuvintele și dovezile martorilor oculari vrednici de crezare (1 Ioan 1, 1-4), care și-au dat viața pentru Hristos și pentru ca Învierea să fie propovăduită în toată lumea. Siguranța propovăduirii lor se află în instinctul naturii umane: unii oameni mor din cauză că sunt mințiți de alții, dar nimeni nu moare pentru o minciună inventată de el. Apostolii nu mureau pentru o minciună născocită de ei cu care au cucerit lumea prin puterea lui Hristos Cel înviat.

În societatea noastră, indiferența de care am menționat mai sus, se manifestă prin două expresii care alterează adevărata credință. Prima se traduce prin *cred în Dumnezeu, dar în felul meu*, pe care o întâlnim la unii oameni care vor să-și *coafeze* un crez individual și să ia din Hristos numai ce le place și ce se pliază pe moralul lor. *Cred în Dumnezeu* înseamnă că mă încredințez Lui cu toată viața mea, că-L iubesc și că ascult de El la nesfârșit. Însă expresia superficială și păguboasă *cred în felul meu* înseamnă mai degrabă că eu cred în Cineva, dar fac ceea ce vreau eu, și nu ce a stabilit Acela. Mă atașez de Dumnezeu, dar în condițiile puse de mine. Cea de-a doua expresie, la fel de falsă, sună cam așa: *am credința în suflet, nu am nevoie să merg la Biserică* și este ciudată, tristă, dar ușor de combătut. Ciudată, deoarece credința presupune experiență nouă și motivantă, năzuință spre Dumnezeu, însă cel care rostește aceste cuvinte este total inexpresiv în privirea lui. Tristă, pentru că acela are credința despre Hristos nu din altă parte, ci tocmai de la Biserică întemeiată și în care este prezent Însuși Mântuitorul înviat. Combaterea acestei expresii trebuie să aibă totdeauna la bază îndemnul Sfântului Apostol Pavel, care zice: *Voi cei duhovnicești îndreptați-l pe unul ca acesta cu duhul blândeții, luând seama la tine însuși, ca să nu cazi și tu în ispită* (Gal. 6, 1). De aceea, trebuie să ne întrebăm: ce fapte duhovnicești am săvârșit pentru a avea un asemenea succes? Dacă Îl avem pe Dumnezeu în suflet, ce cale de rugăciune am urmat? Când am simțit venirea lui Dumnezeu în suflet? Este imposibil să uităm ziua în care Atotputernicul a venit în casa sufletului nostru și ne-a zis că nu avem nevoie de Biserică Lui! Cum ne-am curățit sufletul pentru Întâlnirea cea mare și cum Îl păstrăm pe Dumnezeu acolo, în sufletul nostru?

Pe tot parcursul vieții pământești trebuie să trăim cu credința și convingerea că în Biserică toți suntem tineri, căci una este vârsta tinereții – cu aspirațiile și asperitățile ei inerente și firești – și

---

²⁷ Dumitru Stăniloae, *Teologia Dogmatică Ortodoxă*, vol. II, Editura Institutului Biblic și de Misiune al Bisericii Ortodoxe Române, București, 2003, p.69

altceva înseamnă a fi tânăr și receptiv din punct de vedere spiritual, adică în stare să primești mereu noi impulsuri, care te îmbogățesc și te împlinesc duhovnicește!...

Tinerii vin întotdeauna cu prospețimea și sinceritatea lor în modul de a aborda adevărurile vieții, ceea ce ar putea fi un important ajutor acordat societății pentru a se putea elibera de servituțile dedublării. Puritatea, curăția, sinceritatea, spontaneitatea și curajul tinerilor în analizarea, cu multă obiectivitate și imparțialitate, a problemelor lumii post – moderne pot veni în sprijinul maturilor și al vârstnicilor, care sunt generații rănite de atâtea experiențe negative și dureroase. Aceștia, la rândul lor, i-ar putea apăra pe tineri de a mai trece din nou prin astfel de experiențe!...

Tinerii trebuie să fie chemați să facă parte din viața de zi cu zi a slujirii Bisericii, căci fără ei cu siguranță că multe aspecte ale împlinirii și înaintării misiunii în social, de pildă, s-ar face cu mai multă dificultate!... Ei trebuie să vină la un soroc firesc al existenței în cetatea creștină și-n Biserică, cu un *snop* și un *buchet* de fapte strâns legate cu firul de cicoare al dragostei de Dumnezeu

Elevul creștin, de pildă, este misionar prin propriul exemplu, dar și prin dialogul cu ceilalți de lângă el: părinți, colegi, prieteni, profesori etc. Cei trei factori importanți în educație – familia, școala și Biserica – trebuie să aibă același scop: formarea personalității complexe a tânărului, inclusiv pe plan religios, pentru că elevul educat în spiritul responsabilității, al respectului față de oameni și al dragostei de Dumnezeu se va dezvolta și modela armonios, precum misionarul perfect, Mântuitorul nostru Iisus Hristos.

Pentru tânărul creștin, lumea contemporană se prezintă ca un mozaic de idei și concepții din care trebuie să selecteze și să promoveze binele. Selectarea binelui este o acțiune influențată în mare măsură de educație, iar atunci când vorbim de educație ne gândim la familie, școală și Biserică²⁸ (*Misiologie și ecumenism*, Pr. Prof. Univ. Dr. Gheorghe Petraru).

Vârsta adolescenței este o perioadă a provocărilor, în timpul căreia tânărul are de făcut alegeri majore, alegeri pentru care este responsabil, în virtutea maturității sale, trebuie să aleagă între ideal și imoral, între bine și rău, între Dumnezeu și diavol, între creștinism și orice altceva. În adolescență, omul trăiește suspansul întrebărilor, iar răspunsurile pe care le alege devin principii după care el își confirmă poziția. În adolescență, apare cererea exigentă de a fi aderent la un grup cu interese comune.

Elevul educat în spiritul responsabilității, al respectului față de oameni și al dragostei de Dumnezeu, se dezvoltă și se modelează armonios și organic, precum odinioară Pruncul Iisus, *Care creștea și Se întărea cu duhul, plin de înțelepciune, și harul lui Dumnezeu era peste El* (Luca 2, 40), așa cum trebuie să se întâmple cu toți cei ce-și deschid inima și mintea spre lumina învățaturii creștine. Hristos Domnul i-a iubit totdeauna pe tineri și a fost alături de aceștia în tot timpul vieții Sale pământești. Tocmai pentru că i-a iubit și continuă să-i iubească, El i-a spus tânărului bogat ce trebuie să facă pentru a moșteni viața cea veșnică. Tot din dragoste față de ei, Hristos l-a înviat pe tânărul din Nain și pe fiica lui Iair etc. Lor, ca și tuturor celorlalți oameni, Mântuitorul le-a lăsat tezaurul învățăturilor Sale pentru a le folosi în așa fel încât să poată dobândi mântuirea.²⁹

Urmând exemplul capului ei care este Hristos, Biserica îi înconjoară pe tinerii vremurilor noastre cu aceeași dragoste. Mesajul social al Bisericii are în centru noțiunea de *sfințenie*. În zilele noastre Biserica ortodoxă încearcă să transfere revelația și iubirea lui Dumnezeu în viața oamenilor, convinsă că *Hristos este în mijlocul nostru așa cum mărturisim la Liturghie, în persoana celui înfometat și însetat, a celui fără apărare, fără cultură, fără salariu. A conjuga misticul cu socialul rămâne una dintre virtuțile oricarei spiritualității ortodoxe din lume.*³⁰

Eduard MARIA, clasa a XII – a S

---

²⁸ Gheorghe Petraru, *Misiologie și ecumenism*, p. 2

²⁹ Moțoc, Pr. Alexandru, *Biserica și tinerii*, Editura Macarie, Târgoviște, 1997, p. 87

³⁰ Isidor Zăgrean, *Dogmatica Ortodoxă*, Editura Renașterea, Cluj-Napoca, 2004 p. 25

VEȘMINTELE DIACONEȘTI

Regulile înscrise în Liturghier stabilesc că diaconul și preotul, aflându-se în altar după terminarea rugăciunilor pregătitoare pentru intrarea în oficiu, se îmbracă cu veșmintele *sfinte ce sunt rânduite* pentru treapta ierarhică a fiecăruia dintr-înșii. Astfel, diaconul, ținând pe brațul drept stiharul, orarul și mânecutele, cere mai întâi binecuvântarea preotului, iar după ce a obținut-o se îmbracă începând cu stiharul, sărutând semnul crucii de pe el și recitând din Liturghier textul corespunzător acestei lucrări.

Stiharul este un veșmânt cu mâneci, căzând drept până la picioare, analog poderesului lui Aaron și al fiilor săi (Ies. 30, 27). El derivă, fără modificări însemnate, din vechea tunică greco-romană. Din toate documentele, în care se găsește menționat, reiese că în vechime stiharul se confecționa din pânză sau țesătură albă de in. Mai târziu, s-a introdus și obiceiul stiharelor de culoare roșie, dar numai pentru cele care se purtau de arhieru, ca un semn de distincție. În timp s-a ajuns la obiceiul din uzul de astăzi ca, pentru stihare, să se întrebuințeze materiale de orice culoare. Stiharul este un veșmânt comun celor trei trepte ierarhice.

În ceea ce privește semnificația simbolică a stiharului, putem spune că îmbrăcarea lui semnifică sfințenia și curăția naturii umane asumată de Fiul lui Dumnezeu. Ea amintește lumina de la Schimbarea la față pe muntele Taborului, când hainele Sale *s-au făcut strălucitoare și albe precum e zăpada* (Marcu 9, 3), precum și giulgiul cel curat cu care a fost înfășurat Trupul Său, când a fost pus în mormânt.

Peste stihar, diaconul pune orarul. Acesta este o fâșie lungă, care se așază pe umărul stâng și, după obiceiul luat de prin veacul al XVIII-lea, capătul din față se petrece în diagonală peste piept și, trecându-l pe sub brațul drept, este adus prin spate iarăși peste umărul stâng, atârând astfel acest capăt în față, iar celălalt pe spate. Fără aceste veșminte, diaconul nu poate lua parte la săvârșirea nici unui serviciu religios. În legătură cu originea lui, orarul este pus în analogie cu cea pânză pe care șeful sinagogii o agită de pe un loc mai ridicat, pentru a indica poporului să răspundă *amin*, după lecturi. O altă explicație dată originii lui - forma stilizată a vechiului orarium din costumul roman, o pânză de in, în felul unui șervet sau ștergar, o batistă, ce se întrebuința de persoanele de un anumit rang pentru ștergerea gurii și a sudorii de pe față. Făcea deci la origine serviciul de sudarium, a cărui variantă era mappa. Orarul intrase în întrebuințarea ambelor sexe, fiind purtat în jurul gâtului, ca o cravată de către bărbați, iar de femei, ca un fel de șal sau basma, ca protecție împotriva frigului neașteptat și a arșiței soarelui. Sudarium și mappa se purtau însă pe brațul stâng, capetele acestei pânzături atârând în jos.

Întrebuințarea lor era un uz nedespărțit de funcția de orator și de cea de cântăreț, întrucât aceștia se serveau de ele și în special de orar pentru a se șterge de sudoare și a-și menaja vocea. În viața civilă, ele erau acordate ca semn de distincție unora dintre funcționarii imperiali, ajungând cu vremea piese ale costumului de ceremonii și insignă a costumului consulilor, servind ca mijloc pentru a da unele semnale ori dispoziții. Se crede că și Biserica, urmând acest exemplu, a introdus orarul între veșmintele liturgice, pentru a diferenția gradele ierarhice în serviciul divin.

Ben GEAMĂNA, clasa a XI – a S

ANUL COMEMORATIV AL SFÂNTULUI IERARH MARTIR ANTIM IVIREANUL

Creștinismul, propovăduit în părțile noastre încă din vremea Sfântului Apostol Andrei și de către ucenicii Sfântului Apostol Pavel, a prins aici rădăcini adânci. Cum era firesc, dumnezeiasca Liturghie s-a oficiat în limba poporului încă de la începutul organizării Bisericii în aceste părți.

Odată cu creștinarea popoarelor slave, limba slavă a fost introdusă în administrație și în Biserica din Țările Române. Apoi, a apărut influența limbii grecești ca limbă liturgică, cu precădere în perioada fanariotă. Cu toate acestea, nu s-a încetat niciodată a se ruga românește, a se trăi românește. Începând cu mitropolitul Dosoftei în Moldova, diaconul Coresi, care a activat atât în Ardeal, cât și în Țara Românească și mitropolitul Antim Ivireanul a dorit ca poporul să se roage în limba strămoșilor.

Așa scria mitropolitul Antim Ivireanul, în prefața unei cărți: *românii noștri în biserică stau ca boii, neînțelegând ce se citește și ce se cântă și ies din biserică fără nici un folos, am hotărât a preface cărțile din limba slavonească și grecească în limba noastră proastă românească, dar a noastră și a le da la lumină.*

Pentru mulți dintre noi, patria este acolo unde ne găsim alinarea și liniștea, acolo unde ne simțim acasă. Așa a fost și pentru un tânăr georgian, născut în jurul anului 1650 în Iviria, din părinții Ioan și Maria, acolo unde Marea Caspică se întrepătrunde cu Munții Caucaz. Viața i s-a schimbat tânărului Andrei, așa cum fusese numit la Sfântul Botez, atunci când a fost prins de către un corp de oaste otomană și vândut în piața de sclavi. Destinul l-a dus în marea capitală a imperiului, la Istanbul. Aici, observându-i-se calitățile, a fost răscumpărat de către Patriarhia Ecumenică și dat la învățătură. Constantinopolul a fost locul în care a deprins meșteșugul tiparului, al sculpturii în lemn, caligrafia, pictura, broderia, precum și limbile greacă, arabă și turcă. Tot aici a murit pentru lume, devenind monahul Antim.

În jurul anului 1690, domnitorul Constantin Brâncoveanu l-a adus în Țara Românească. Aici a găsit un adevărat spațiu cultural, unde activau străluciți oameni de cultură italieni și greci, alături de renumiți cărturari și ierarhi ortodocși. Sevastos Kiminites, fost profesor și rector la Marea Școală a Patriarhiei Ecumenice, Ioan Cariofil, Ioan Comnen, medic și filosof, contele Bartolomeo Ferrati, Giovanni Candido Romano, Antonio Maria del Chiaro, secretar adus tocmai din Florența, sunt doar puține dintre numele de care era înconjurat tânărul Antim.

În anul 1691, a ajuns conducătorul tipografiei din București, iar în anul 1696 era egumen al Mănăstirii Snagov, unde a întemeiat o nouă tipografie. În anul 1705 s-a produs o nouă schimbare în viața lui Antim Ivireanul, fiind hirotonit întru arhieru de mitropolitul Teodosie în vechiul scaun de la Râmnic. Râvna de care a dat dovadă a făcut ca, în scurt timp, să fie ales în scaunul istoric al Mitropoliei Ungrovlahiei. La începutul anului 1708, a fost ales mitropolit al Țării Românești, asumându-și o mare responsabilitate în vremuri de încercare pentru poporul român.

Deși treburile mitropoliei erau solicitante, ierarhul Antim nu și-a uitat prima sa dragoste: tipărirea cărților. Până la el, cărțile de slujbă aveau în limba română doar explicațiile liturgice, partea propriu-zisă a slujbei fiind în slavonă ori greacă.

În decursul unui sfert de veac (1691-1716) a tipărit 63 de cărți, dintre care 39 au fost lucrate de el însuși. După limba în care au apărut, 30 erau în grecește, 22 în românește, una în slavonă, 6 slavo-române, 2 greco-arabe, una greco-română și una greco-slavo-română. Tipăriturile prezintă o mare diversitate: cărți de slujbă, cărți biblice, cărți de doctrină teologică ortodoxă, cuvântări bisericești, cărți de învățătură pentru preoți, lucrări de filosofie, formându-se astfel o adevărată mișcare intelectuală.

Prin activitatea sa tipografică a sprijinit și alte popoare ortodoxe, imprimând cărți pentru slavi, greci și arabii din Patriarhia Antiohiei. Pentru românii din Ardeal a tipărit primul Abecedar românesc, intitulat *Bucoavnă*. Este și autorul unei premiere mondiale în tipărit, *Liturgierul greco-arab* din 1701, prima carte tipărită cu litere mobile din lume, având caractere arabe. În țara sa de origine, Georgia, a pus bazele primei tiparnițe cu caractere georgiene, unde au fost tipărite mai multe cărți în această limbă.

Prin cele 63 tipărituri în limbi diferite și de o mare diversitate și prin numeroșii ucenici pe care i-a format, Antim Ivireanul este considerat cel mai mare tipograf din cultura medievală românească.

Meritul mitropolitului Antim pe tărâm liturgic este introducerea limbii române în cultul Sfintei Biserici. Însă, prin această activitate, a contribuit și la crearea unei limbi literare românești. Când deschidem astăzi una dintre cărțile mitropolitului Antim, suntem uimiți de corectitudinea limbajului. Dacă astăzi nu mai pronunțăm *beserică* ci *biserică*, *ceti - citi*, *inemă - inimă* este rodul muncii mitropolitului Antim.

Normele lingvistice folosite în tipăriturile sale au determinat prima uniformizare a limbii române. Mai mult, el este primul care a tipărit un Abecedar românesc și o Gramatică. Tot el este primul care tipărește primele cărți de literatură. În anul 1700 ieșeau de sub teascurile tipografiei *Floarea darurilor*, apoi *Alexandria*, cărți de mare popularitate în epocă.

Meritele mitropolitului Antim sunt cu atât mai mari, cu cât el n-a fost român. Deși georgiana era limba sa nativă și greaca era limba în care a fost educat, el a reușit să creeze o limbă românească limpede, care a fost înțeleasă de contemporanii săi și este folosită până astăzi. Deși din ținuturi îndepărtate, Antim a fost mai român decât mulți dintre contemporanii săi. După moartea sfântă a domnitorului Constantin Brâncoveanu, protectorul său, au venit pentru țară vremuri tulburi.

În anul 1714, o panică îngrozitoare a cuprins străzile Bucureștiului, la auzul veștii că vin austrieicii, dimpreună cu rușii. Atunci *însământat, Nicolae vodă Mavrocordat adună la curte pe oștenii și pe negustorii turci, pe câțiva boieri și pe mitropolitul Antim Ivireanul, își fac în pripă bagajele și chiar în faptul serii, împunge fuga spre Giurgiu*. Obosiți, fugarii se opresc peste noapte în satul Odăile, loc în care mitropolitul Antim se hotărăște să se întoarcă: *nu îmi las turma fără păstor, chiar dacă m-ar aștepta și moartea*. Și, moartea l-a așteptat.

Întorcându-se în a doua domnie, Nicolae Mavrocordat a trimis la Mitropolie să-l aducă degrabă pe părintele Antim *Târât de barbă și de păr, el vede însă, în loc de obrazul domnului, mucedul întuneric al unei temnițe*. La cererea domnului, patriarhul ecumenic și sinodul său l-au caterisit sub acuzația că s-a făcut vinovat față de Imperiul Otoman. Toate acestea, pentru că a spus un nu puternic noilor biruri pe spinarea țăranilor români.

În martie 1716 a fost condamnat la închisoare pe viață la Mănăstirea Sfânta Ecaterina din Sinai. Pe drum însă, ostașii turci l-au omorât și i-au aruncat trupul în apele râului Tungia, lângă Adrianopol, în Bulgaria de astăzi.

Georgian prin naștere și grec prin cultură, Antim Ivireanul a fost un român desăvârșit. Prin activitatea pastorală, tipografică și predicatorială, Sfântul Antim a întruchipat pe adevăratul păstor, care-și pune sufletul pentru credincioșii săi români. Doar trecând superficial peste smeritele informații pe care le avem despre ce a făcut el pentru poporul nostru, s-ar impune să îl numim, așa cum credem că și el și-ar fi dorit, nu Ivireanul, ci Sfântul Antim Românul.

Dragoș STOENESCU, clasa a IX – a S

SINAXAR

SFÂNTUL APOSTOL ANDREI

Sfântul Apostol Andrei este considerat creștinătorul României și ocrotitorul românilor, el fiind cel care a adus prima dată pe pământul strămoșilor noștri, cuvântul lui Iisus Hristos. În fiecare an, la 30 noiembrie, Biserica face pomenirea Sfântului Apostol Andrei. Este numit și *Cel întâi chemat*, întrucât a răspuns primul chemării lui Hristos la apostolat. Sfântul Apostol Andrei a fost fiul lui Iona și fratele lui Simon Petru. Evanghelia după Ioan menționează că înaintea de a deveni ucenic al lui Iisus, Ioan a fost ucenicul lui Sf. Ioan Botezătorul (In. I, 35-40). Devine ucenicul lui Iisus, în urma mărturiei Sf. Ioan Botezătorul: *Iată, Mielul Domnului*.

Fiind evreu, nu se poate afirma cu certitudine dacă Andrei era numele său real (acesta fiind de origine grecească). Nu se știe însă cu ce ocazie a fost botezat sau care era numele său evreiesc. Există și unele mărturii conform cărora numele grecesc Andrei era destul de comun printre evrei încă din sec. II-III d.Hr.

Chemarea lui Andrei la apostolie este relatată de Sfântul Evanghelist Matei prin cuvintele: *Pe când (Iisus) umbla pe lângă Marea Galileii, a văzut doi frați, pe Simon ce se numește Petru și pe Andrei, fratele lui, care aruncau mreaja în mare, căci erau pescari. Și le-a zis: „Veniți după Mine și vă voi face pescari de oameni”. Iar ei, îndată lăsând mrejele, au mers după El*” (Matei 4, 18-20 și Marcu 1, 16-18).

Potrivit tradiției și celor scrise de unii istorici și teologi din primele veacuri creștine, Sfântul Apostol Andrei a fost primul propovăduitor al Evangheliei la geto-daci, în teritoriul dintre Dunăre și Marea Neagră – cunoscut pe atunci sub numele de Scythia (Scitia), dar și în teritoriile de dincolo de Prut, în nordul Mării Negre. Dar până a ajunge aici, el a predicat în Asia Mică, de unde s-a îndreptat spre teritoriile amintite de la Dunăre și Marea Neagră.

Învățatul mitropolit Dosoftei al Moldovei, în cartea sa *Viata și petrecerea sfinților*, scria că: *Apostolului Andrei i-a revenit (prin sorți) Bitinia și Marea Neagră și părțile Propontului, Halcedonul și Vizantea, unde e acum Țarigradul (Constantinopolul n. n.), Tracia și Macedonia, Tesalia, și sosind la Dunăre, ce-i zic Dobrogea și altele ce sunt pe Dunăre, și acestea toate le-a umblat*

Potrivit unui act martiric a cărui autenticitate este însă contestată, Sf. Andrei a murit ca martir în Ahaia, la Patras. El a fost răstignit din ordinul guvernatorului Aegeas sau Aegeates, fiind legat de un stâlp (nu crucificat). Deși tradiția vorbește de o cruce în formă de X, această variantă este relativ târzie (sec. al XIV-lea). Petru Hrisologul amintește că a fost răstignit pe un copac. Nu se cunoaște nici data martiriului său, care se pare că a avut loc fie în timpul lui Nero (64-67), fie în timpul lui Domitian (81-96). Moaștele Sfântului Andrei au fost aduse la Constantinopol și așezate în Biserica Sfinților Apostoli în anul 357. În timpul Cruciadei a IV-a, Cardinalul Petru de Capua a dus moaștele în Italia, în catedrala din Amalfi. În 1462, în timpul papei Pius al II-lea, capul Sfântului Andrei a fost dus la Roma, și de aici a revenit în Patras.

Cosmin NELEȚ, clasa a X – a S

TÂLCURI NOI LA TEXTE VECHI

Sfânta Scriptură este una dintre cele două izvoare ale revelației divine supranaturale. Aceasta este cea dintâi și cea mai importantă carte a creștinilor. Biblia cuprinde două părți sau, mai exact, două religii:

Vechiul Testament, Legea Veche sau religia mozaică, și Noul Testament, Legea cea Nouă sau religia creștină. Pentru a se arăta importanța deosebită dintre cele două, Fericitul Augustin a spus: *Noul Testament e ascuns în cel vechi, Vechiul Testament se deschide în cel Nou.*

Când omul a căzut în păcat prin ispită și din cauza slăbiciunii sale, chipul lui Dumnezeu s-a alterat în ființa Lui, mintea i s-a întunecat, sentimentele s-au pervertit și voința i-a slăbit. Astfel, Dumnezeu le-a dat speranță și încredere prin vestirea unui Mesia, protoevanghelia, al cărei text se regăsește în cartea *Facere*, capitolul 3, versetul 15.

Deci, prin făgăduința unui Mesia, omenirea a așteptat tot timpul nașterea Sa. Astfel, ca taină și început de mântuire, se înscrie Nașterea după trup, dar suprafirească a Fiului lui Dumnezeu, care este caracteristica specifică a Fiului sau a Logosului. Nicolae Steinhardt, monahul de la Rohia, spunea că *întruparea Fiului lui Dumnezeu este un imens scandal și mai greu de conceput și de asimilat pentru mintea omenească decât orice altceva, pentru că, nu numai Dumnezeu a luat trup de rob, dar alege a se naște într-o țărișoară neînsemnată și învinsă.*

Nașterea Mântuitorului are o însemnătate extraordinară pentru că, deși este *Făcătorul tuturor celor văzute și nevăzute*, El nu se naște într-un palat ca un împărat, ci într-o iesle, arătându-ne adevărata smerenie, deoarece viața și activitatea Mântuitorului în lume reprezintă un model de urmat spre desăvârșire.

Așadar, precum zice Sfântul Ioan Damaschin: *Întruparea Mântuitorului este cea mai mare noutate dintre toate noutățile, singurul lucru nou sub soare prin care se arată puterea infinită a lui Dumnezeu.*

Antonio AUSTRIANU, clasa a X – a S

PAGINILE PROFESORILOR**SINOADELE ECUMENICE**

De câte ori unii dintre Apostoli s-au condus de gânduri lumești și au cerut o oarecare întâietate față de ceilalți, Mântuitorul i-a mustrat și a negat categoric o astfel de atitudine: *Știți că ocârmuitorii neamurilor domnesc peste ele și cei mari le stăpânesc. Nu tot așa va fi între voi, ci acela care va vrea să fie mare între voi, să fie slujitorul vostru; și acela care va vrea să fie întâiul între voi, să vă fie vouă slugă. Precum nici Fiul Omului n-a venit să i se slujească, ci El să slujească și să-Și dea viața răscumpărare pentru mulți.* (Matei 20, 25-28).

Urmând cuvintelor Fiului lui Dumnezeu, Apostolii n-au luat niciodată vreo hotărâre legată de Biserică altfel decât prin sobor. Adunarea lor la Ierusalim în anul 50, consemnată în istoria bisericească drept Sinodul Apostolic, a devenit definitivă pentru modul sobornicesc în care Biserica își rezolvă problemele importante.

Sinoadele sau conciliile au căpătat o mare dezvoltare mai ales după domnia Sfântului împărat Constantin cel Mare, din cauza multiplelor și marilor discuții și controverse teologice care au apărut după recunoașterea oficială a creștinismului ca religie recunoscută. Din obiceiul episcopilor de a aduna în cazuri extraordinare pe clericii din eparhia lor, cu scopul de a cunoaște părerea întregului cler subordonat, s-a născut instituția sinodului ordinar, care era sau unul local, sau particular.

Apoi se întrunesc sinoade sau concilii generale sau ecumenice, la care participau reprezentanți ai întregii Biserici și se luau hotărâri pentru întreaga Biserică. Astfel, în intervalul de timp cuprins între anii 325-787 s-au întrunit șapte sinoade ecumenice, convocate cu scopul de a soluționa marile dispute ce frământau lumea creștină. Biserica în sine este și ecumenică și universală sau catolică, în timp ce sinoadele sunt numai un capitol, un aspect sau un instrument al Bisericii. Sinoadele ecumenice sau *a toată lumea* sunt orientate universal pentru că apar într-un cadru universal și acționează spre universal. Ele sunt unul din momentele importante ale vieții Bisericii în care se face un pas serios spre realizarea universalului sau în care acesta se realizează.

Prof. Delia Magdalena MANOLE, Colegiul Național Pedagogic Carol I

BIBLIOGRAFIE

Eusebiu Popovici, *Istoria Bisericească Universală și statistica bisericească*, traducere de Mitropolitul Atanasie Mironescu, Ediția a II-a, Tipografia Cărților Bisericești, Mănăstirea Cernica, 1926, p.52;
Ibidem; De asemenea, Teodor M. Popescu, Pr. Prof. T. Bodogae și Prof. G. Stănescu, *Istoria Bisericească Universală*, voi. I, Editura Institutului Biblic și de Misiune al Bisericii Ortodoxe Române, București, 1956, p.201;

Mesaj de la Dumnezeu înscris în ADN. Cercetătorii au descrisfrit misterele codului genetic uman

Unul din marile mistere ale ADN-ului uman a fost descoperit de cercetătorii din domeniu în genomul uman, anunță site-ul *delightfulknowledge.com*. Oamenii de știință au reușit să descopere și să demonstreze faptul că genomul uman nu are doar rolul de a da viața, de a reface vitalitatea și sănătatea organismului, ci de fapt adevăratul său rol este acela de a păstra și transmite informații esențiale pentru viața de pe Pământ într-o manieră codificată.

Acidul dezoxiribonucleic sau pe scurt ADN-ul reprezintă identitatea noastră, un cod unic căruia îi datorăm viața și fără de care nimic din ceea ce ne înconjoară nu ar mai exista. Cu o vechime de peste 10 milioane de ani, genomul uman conține 23 de perechi de cromozomi formați din patru elemente: hidrogen, azot, oxigen și carbon, elemente în care cercetătorii au descoperit că stă ascuns secretul antic al creației.

Oamenii de știință au analizat cu atenție codul chimic al genomului uman și au descoperit că structura ADN-ului seamănă foarte mult cu gramatica unei limbi vechi, iar cercetătorii de la Universitatea Harvard au reușit să descifreze mesajul ascuns în fiecare secvență a genomului. Cercetătorii au observat că structura genomului uman seamănă cu limba aramaică veche și pentru a reuși să traducă codul ADN-ului au transformat elementele în litere. Astfel, pe baza valorilor de masă atomică ale acestora, hidrogenul a devenit litera ebraică Yod (Y), azotul litera Hey (H), oxigenul litera Wav (V sau W), iar carbonul Gimel (G). Toate aceste substituții au dezvăluit forma veche a numelui YAHWE, YHWH numele propriu al lui Dumnezeu în Biblia ebraică revelat lui Moise cu mii de ani în urmă, un nume care apare de peste 7000 de ori în Biblie și care trăiește în fiecare celulă a corpului nostru.

Cercetătorii au mers mai departe cu studiul lor și au înlocuit toate cele patru litere ale numelui antic YHWH cu elemente chimice moderne, iar rezultatul obținut a fost uluitor. Înlocuirea literei H cu echivalentul său chimic azot a dat naștere compusului HNON (hidrogen, azot, oxigen, azot), un gaz incolor, inodor și invizibil. Astfel, înlocuirea literelor din numele Creatorului, YHWH, cu elemente chimice din lumea modernă creează o substanță intangibilă precum însuși Creatorul nostru. Cele mai vechi scrieri îl descriu pe YHWH ca fiind omniprezent, dar de nevăzut pentru ochii noștri, inclusiv primele capitole ale Genezei relatează faptul că Creatorul era prezent într-o formă non-fizică în timpul creației.

Substituind literele antice cu elemente moderne, cercetătorii au descoperit că primele trei litere reprezintă 75% din numele Creatorului nostru cu care ne asemănăm, dar că ultima literă, respectiv ultimul element, carbonul ne diferențiază de Creatorul nostru invizibil și intangibil. Carbonul e elementul care dă culoarea, textura, gustul și sunetele corpului nostru, elementul care ne face să fim reali în lumea noastră.

Descoperirea cercetătorilor este o dovadă științifică a faptului că Dumnezeu a lăsat un mesaj înscris în codul nostru genetic, și anume YHWH a scris numele Său în fiecare dintre noi. Numele lui Dumnezeu este codificat în celulele de bază ale umanității, astfel că fiecare persoană indiferent de rasă, religie, sex sau statut are amprenta divină a Creatorului în interiorul ei, 75% din elementele care definesc codul genetic uman aparținând Acestuia.

Prof. Adriana CEALÎCU, Colegiul Național Pedagogic Carol I

SFÂNTUL MARE IERARH NICOLAE

La 6 decembrie, întreaga suflare creștină îl prăznuiește pe Sfântul Părinte Nicolae, Arhiepiscop al lui Hristos, Arhiepiscop al Lichiei, făcătorul cel mare de minuni. Deși multă lume îi poartă numele și mulți se bucură de minunile sale, puțini sunt cei care îi știu cu adevărat viața...

Odrăslit în cetatea Patara din părțile Lichiei din părinți ce se chemau Teofan și Nona, oameni drept-credincioși, de bun neam și recunoscuți pentru viața lor mult plăcută lui Dumnezeu, el a fost binecuvântat cu numele Nicolae (Nikolaos – *Nike* și *Laos*). Așa cum îi arată numele, căci în limba de baștină, acesta s-ar putea tâlcui prin *obștească biruință* sau *biruitor de popor* (*Nike* este în mitologia greacă zeița victoriei, iar *Laos* înseamnă popor), Sfântul Nicolae s-a dovedit a fi cu adevărat biruitor al răutății spre folosul de obște al lumii, devenind astfel unul dintre cei mai populari sfinți din calendar.

Încă din fragedă pruncie, Nicolae s-a arătat a cinsti întrutotul pe Dumnezeu cu bună cucernicie și, crescând pruncul cu anii, creștea împreună cu obiceiurile alese pe care le învăța de la părinții săi cei buni.

Sosind vremea de școală, a fost dat la învățătura dumnezeieștii Scripturi, iar el cu agerimea cea firească a minții și cu povățuirea Sfântului Duh, în puțin timp a ajuns la așa multă înțelepciune, încât episcopii se minunau de știința și de harul lui. Și, odată cu sporirea învățaturii de carte, el s-a arătat desăvârșit și în lucrul vieții și de la prietenii deșarte și de la vorbe nefolositoare, cu totul se abătea și foarte mult se ferea, depărtându-se de petrecerile cele lumești.

Având adevărata înțelepciune și minte curată, vremea și-o petrecea totdeauna zăbovind în sfintele biserici unde, adesea, câte o zi întreagă și câte o noapte, petrecea în rugăciunile cele gânditoare de Dumnezeu și în citirea dumnezeieștilor daruri ale Sfântului Duh. Și astfel, tânărul cel îmbunătățit și curat, având în sine Duhul lui Dumnezeu, se arăta cu totul duhovnicesc, arzând cu duhul și slujind Domnului cu frică, încât nu se vedea la dânsul niciun fel de nărav tineresc, ci numai obiceiuri ale omului bătrân și atoateștiutor și mult slăvit. Și încă de atunci, pentru faptele sale și pentru învățătura sa, oamenii care îl întâlneau, preoții și episcopii îl numeau pe Nicolae *tânărul bătrân*.

Suit pe treptele cele sfințite ale preoției, Sfântul Nicolae adaugă osteneală la osteneală, petrecând în post și în neîncetate rugăciuni și viețuind întocmai ca îngerii, din zi în zi arătându-se vrednic de cârmuirea Bisericii.

După nesfârșite peregrinări prin locurile sfinte, după vizitarea Ierusalimului și înălțarea de rugăciuni de pe locurile cândva călcate de picioarele Mântuitorului nostru Iisus Hristos, după lungi și minunate șederi îmbogățite de bine primitele rugăciuni și posturi la mănăstirea din cetatea pe care o zidise moșul său, episcopul Patarelor numind-o Sfântul Sion, cuviosul Părinte Nicolae, spre învrednicirea sa, a fost îndrumat prin dumnezeiască chemare, ca întâi stătător pe scaunul mitropolitan din cetatea Mira.

Multe, felurite și preaslăvite minuni a săvârșit Sfântul Nicolae în preacurata sa viață.

Alături mereu de cei în nevoie, acest bine plăcut al lui Dumnezeu Nicolae, i-a ajutat întotdeauna pe cei aflați în nevoie, în primejdie atât pe mare, cât și pe uscat, izbăvindu-i de înecare, scoțându-i din adâncul mării și aducându-i la țărm, răpind pe mulți din robie și aducându-i la casele lor, izbăvind din legături și din temnițe, apărând pe mulți de tăierea de sabie și scăpându-i de moarte.

Și, totodată, multora le-a dat tămăduiri: orbilor le-a redat vederea, șchiopilor, umblarea, surzilor, auzul, mușilor, graiul. Și pe mulți, din cei ce pătimeau în mare sărăcie, i-a îmbogățit, iar celor flămânzi le-a dat hrană. Și la toată nevoia, s-a arătat gata ajutător, apărător sincer, grabnic folositor și sprijinitor. Copiilor, mai ales, le-a arătat toată dragostea și spre ei, răspunzând rugămintelor lor, și-a îndreptat gândul bun și rugăciunile spre a le oferi bucurii și a-i feri de boală, de lipsuri și de neajunsuri...

Dar și azi, tot așa cum a făcut de-a lungul vremii, îi ajută pe cei ce-l cheamă și le aduce bucurii și de primejdii îi izbăvește...Pe acest mare făcător de minuni, plin de dragoste, îl știu deopotrivă și Răsăritul și Apusul, și toți creștinii cunosc sufletul lui bun și nenumăratele lui minuni.

Pentru viața lui preacurată, pentru tot ce a făcut, pentru minunile săvârșite întru ajutorarea celor în nevoi, lui, Sfântului Ierarh Nicolae, i se cuvine laudă în veci.

Prof. Eugen Nițescu, Seminarul Teologic Iustin Patriarhul

LA BIENVEILLANCE

À mon avis, *la bienveillance* est un sentiment noble que très peu de gens peuvent avoir et savent réfléchir.

Malheureusement, dans nos jours, ce beau sentiment n'est pas traité comme il faut. Pour quelques personnes, la bienveillance a comme synonyme le mot naïveté, charité, bonté, aide, faveur, gentillesse et bienfaisance.

La personne bienveillante est toujours gentille avec les autres, elle ne connaît pas le mot *non* et elle met les autres personnes dans le premier plan, même si les autres la cataloguant comme une flatterie. C'est un sentiment supérieur; l'équilibre entre le respect, l'amitié et l'amour.

Au fil de temps, la bienveillance a été appréciée, particulièrement dans l'Antiquité et la Renaissance.

Le philosophe contemporain Emmanuel Jafellin a dit que dans l'Antiquité, le mot *gentil* signifiait *personne qui appartient de la noblesse*.

Donc, même si la bienveillance est rare parmi nous, ça ne signifie pas que ce sentiment doit être ignoré. La personne timide est bienveillante, elle accepte à faire tout ce qui est requis, à moins qu'elle aille recevoir un peu de compréhension et un peu d'affection. Elle préfère à croire ce qui est le meilleur pour les hommes, ne pas juger les hommes ou de voir leurs défauts.

Bref, pour moi, la bienveillance et la gentillesse n'est pas nécessairement une vertu. Dans un monde rude, c'est souvent une faiblesse, car être droit demande de la détermination, du courage, du sang-froid, de la hauteur de vue, et surtout, d'avoir la force de déplaire si et quand il le faut. Il faut savoir souffrir, car être honnête envers soi-même et envers les autres, ça fait souvent mal.

Prof. Ioana Cristina POPESCU, Seminarul Teologic Iustin Patriarhul

Ce que je recherche
dans la vie,
c'est la bienveillance,
un échange
avec autrui
motivé
par un élan du cœur
réciproque.

Marshall B. Rosenberg
Les mots sont des fenêtres
(ou bien ce sont des murs)
p. 9

PĂMÂNTUL ROMÂNIEI NAȘTE OAMENI...

Poetul **Mihai Moșandrei** a fost ultimul descendent al al familiei Nanu Muscel și prietenul nedespărțit din copilărie și de mai târziu al lui Ion Barbu.

Fiu al Mariei Gh. Nanu și al inginerului silvic Mihai Tănăsescu – Moșandrei, s-a născut la 29 ianuarie 1896 în București.

Înclinat spre visare, contemplarea naturii, urmează Facultatea de Drept la București, dar în același timp și Facultatea de Științe Naturale, unde dascăli valoroși îi adâncesc dragostea sa pentru natură. La insistențele tatălui său, merge la Paris spre a-și lua doctoratul în științe politice și economice. Îl obține în 1926, dar cariera de magistrat nu îl atrage. Profesează pentru scurtă vreme în București, dar pasiunea pentru literatură îl face să se retragă la Câmpulung sub pretextul că aici va practica avocatura. În realitate se ocupă mai mult de marea sa dragoste, literatura. Debutază cu volumul de versuri *Păunii* (1929). Urmează *Găteala ploilor* (1932), lucrare premiată de Societatea scriitorilor români, *Singurătăți* (1937), *Ofranda muzelor*, *Cărare printre ani* (1971), *Plecarea rândunelilor* (1978), *Alt cer* (1983), *Depărtata amintire* (1984). Mai puțin adept al prozei, publică totuși lucrări pătrunse de același fior liric: *Prezența Pegasului* (1933), *Lysimac* (1944), *Însemnările unui vânător* (1985), *Evocări literare* (1989).

Vorbind despre creația lui Mihai Moșandrei, criticul literar Ovidiu S. Crohmălniceanu o consideră drept *poezia unui elegiac reținut, cu înduioșări sentimentale discrete, pe care i le trezesc interioarele bătrânelor case boierești de provincie, peisajele câmpenești sau pur și simplu scurgerea timpului. Ancorat adânc în tradițiile și obiceiurile printre care a crescut*, scrie Dumitru Baciuc în *Lumini muscelene, cu poezia sa nostalgică, uneori cu accente mistice, dominată de elanul sincerității, împreună cu bătrâna casă a Nanilor reprezintă mărturia ale Câmpulungului de altădată, cu atmosfera romantică și de vis pe care o conferă totdeauna trecerea timpului.*

În ziua de 4 martie 1994, poetul muscelan Mihai Moșandrei a trecut în *eternul infinit*, strămutându-se la cele veșnice discret, așa cum a trăit.

Despre viața și opera poetului muscelan au scris Eugen Lovinescu, G. Călinescu, Șerban Cioculescu, Pompiliu Constantinescu, Al. Raicu, Ov. S. Crohmălniceanu și alții. Mai ales după anul 1989, poetul redevine în atenția multora. A fost vizitat de admiratori, iar cenaclul literar din Câmpulung, în semn de recunoștință, îi poartă numele.

Ciudata obsesie (*Câmpulung Muscel, 20.XI.1988*)

În colțul inimii bătrâne,
Păstrez mereu un loc ciudat,
În care din vechimi valsează,
DOAMNE și DOMNI din alt climat.

Sunt spectrul unor vremi apuse,
În care vor să mă strămute,
Și să pășesc în ritm cu ei,
Sub bucurii de mult pierdute...

În colțul inimii bătrâne,
Păstrez mereu un loc ciudat,
În care din vechimi valsează
DOAMNE și DOMNI din alt climat.

Cosmin NELEȚ, CLASA a X – a S

PAȘII PELERINULUI

MĂNĂSTIREA CERNICA

Mănăstirea Cernica este o mănăstire ortodoxă aflată în apropiere de București, în județul Ilfov. Așezat la o distanță de numai 12 kilometri spre răsărit de capitală, complexul monahal se întinde pe două dintre insulele lacului Cernica. În obștea monahală cernicană au trăit nenumărați bărbați cu viață sfântă, cei mai renumiți dintre aceștia fiind sfinții pe care Dumnezeu s-a milostivit să-i descopere poporului nostru: Sfântul Ierarh Calinic de la Cernica, Sfântul Cuvios Gheorghe de la Cernica și Sfântul Cuvios Irodion de la Lainici.

Ctitorie a marelui vornic Cernica Știrbei și a soției sale, doamna Chiajna, cinstita Mănăstire Cernica este atestată documentar încă din anul 1608, printr-un hrisov domnesc al lui Radu Vodă Șerban, fiul lui Mihnea Vodă. În acel an, vornicul Cernica reface un vechi schit, îl înzestreză cu pământuri, păduri și sate, spre veșnica pomenire a numelui și a neamului său. Astfel, începând cu anul 1608, schitul se va numi *Cernica*, până la această dată el fiind numit *Grădiștea Floreștilor*.

Hrisovul amintit consemnează următoarele: *Am cumpărat satul Florești, de pe Colentina, de la Nedelcu și Stroe, feciorii lui Radu Captaru, și am zidit o mănăstire, la leatu 1608, cu hramul Sfântului Ierarh și făcător de-minuni Nicolae de la Mira Lichiei, în capul moșiei mele cea de mai sus arătată, într-un ostrov, lângă Floreștii din mijloc, ce se vecinesc cu Șerban Vodă. Încă dintru început, ctitorul a precizat: Nimeni din neamul meu să nu fie slobod de a se atinge de dânsa sau să pună egumen, ci să fie stareț din acei părinți ce vor petrece cu viața de obște, spre pomenirea mea, a soției mele și a neamului meu, în veacul de acum și în cel ce va să fie.*

În anul 1781, la conducerea schitului este rânduit de Dumnezeu, ca stareț, Sfântul Cuvios Gheorghe, unul dintre ucenicii Sfântului Paisie de la Neamț. Acesta reface obștea monahală, risipită între timp din cauza războaielor și a ciumei, și ridică din ruină biserica cea mare și clădirile adiacente. În vremea sa, ctitoria lui Cernica înflorește ca niciodată, viața duhovnicească și culturală din aceasta atingând cote impresionante.

Biserica închinată Sfântului Ierarh Nicolae, aflată pe insula din spatele cimitirului, a fost construită după cutremurul din anul 1802, de către starețul Timotei, sfințirea ei având loc în anul 1815. Cutremurul din anul 1940 a dărâmat bolta naosului și turla cea mare a bisericii, însă, prin grija patriarhului Justinian, biserica a fost restaurată între anii 1965-1967, când s-a reconstruit numai turla pe pronaos.

Cosmin Andrei NELEȚ, clasa a X – a S

ÎNDREPTAR DUHOVNICESC**Rugăciunea învățăceilor**

Dumnezeule Prea Sfinte, izvor de înțelepciune și de bunătate nemărginită, făcător al tuturor celor văzute și nevăzute, ascultă rugăciunea noastră ce înălțăm către Tine cu umilință. Întărește, Bunule, pe cârmuitorii noștri bisericești și lumești. Dă-le lor să cugete cele bune și folositoare pentru Biserica și țara noastră, iară nouă, umiliților, luminează-ne mintea ca să înțelegem învățăturile ce ni se dau și în toate și de-a pururea să păzim poruncile Tale și să facem voia Ta cea sfântă, ca astfel să fim folositori nouă înșine, părinților și poporului în mijlocul căruia trăim. Amin!

Dragoș STOENESCU, clasa a IX – a S

Rugăciunea copiilor pentru părinți

Doamne, Dumnezeul nostru, Tu, Care împuternicești florile și verdeața de pe tot pământul cu căldura soarelui Tău, și sufletul omenesc cu căldura iubirii Tale; Tu, Cel ce toate le-ai zidit de bunăvoia Ta în cer și pe pământ și pe toate le păstrezi prin dragoste și milă, revarsă, mult-îndurate Doamne, peste sufletul meu cel slab și umilit care se închină Ție, bunătatea și darul Tău, și iubire și milă peste părinții mei, peste mai-marii mei și peste toți cei care se ostenesc pentru mine și care m-au ajutat vreodată cu sfatul și bunătatea lor. Fă din sufletul meu un soare călduros pentru sufletul lor, ca fiecare din ei să simtă din îndestulare mângâierile și ajutorul cel venit de la Tine și revărsat asupra lor prin rugăciunile și prin dragostea mea fiască. Îți vorbește, Părinte, inima mea de fiu (fiică), și știu că Tu cunoști lăuntrul nostru și că nu Te vei întoarce de la inima mea, atât de dăruită tuturor celor pentru care Te rog; dăruiește-mi, Doamne, înțelepciune, ca să nu uit niciodată, nici în supărări, nici în necazuri și nici în bucurie, învățătura Ta, cum că *binecuvântările părinților întăresc casele fiilor*, și iarăși: *Cunună bătrânilor sunt fiii lor și fală fiilor sunt părinții lor*. Pentru aceasta, rogu-Te, Doamne, slăvite Împărate și bunule Părinte, întărește-mă să cresc înaintea feței lor cu temerea de Tine și cu rușinea de oameni, pentru ca, prin curățirea de orice rău, prin împlinirea oricărui bine, prin fuga de orice păcat și prin setea de orice virtute, viața mea să fie spre mântuirea mea și a lor. Că Tu ești Doamne, Cel ce odinioară ai zis: *Lăsați copiii să vină la Mine, că a unora ca acestora este împărăția cerurilor*, și Ți-ai pus dumnezeieștile Tale mâini peste capetele lor și i-ai binecuvântat. Înșuți Tu, Doamne, Iisuse Hristoase, trimite din cerul Tău cel preaînalt binecuvântarea Ta peste mine, robul Tău, și ajută-mi să fac bucurie părinților mei și să umblu întru cărările Tale cele sfinte, săvârșind numai ce este bun și plăcut Ție, că binecuvântat ești în vecii vecilor. Amin.

Adrian MOICEANU, clasa a X - a S

Colind *Veniți cu toții dimpreună*, glas $\int$ Πα $\bar{\Gamma}$ după Anton Pann, din culegerea
ieromonahului Dometie Ionescu

V e niți cu to o ți ii dim pre u u nă ă să ne
fa a ce em vo ie bu ună să ne bu cu u u răm de
Do om nu ul și să stri i gă ă ă ă ăm cu tot o o mul

C ă ne + e Do om și i mân tu i in ță ă și să
stri i gă ăm cu cre di in ță Lui din ho ta a a re le
toa a te e I se-n chi i nă ă ă ă ă țări și gloa a te

C ă ma rea cu u va a luri î na al te e de-a Lui
mâ â nă ă sunt lu cra a te de El sunt fă ă ă cuți și
mu un ți ii și bra zi ii ma a a a ari și mă ru un ții

E l a fă cu ut to ot pă ă mâ ân tu ul sin gur
nu u ma ai cu Cu vâ ân tul și no uă ne e e + es te
Do om nu ul Îm pă ra at pe e e e es te tot o o mul.

AMINTIRI PRĂFUITE

Astăzi, la mine a venit un actual elev al *Seminarului Teologic Justin Patriarhul*, mai exact o elevă pe nume Moiceanu Iulia, dornică să îmi transmit gândurile și sentimentele mele cu privire la această instituție de învățământ, ale cărei cursuri, la rândul meu, le-am urmat.

Această încercare m-a surprins plăcut, dar, totodată, am fost cuprins de melancolie...Simt cum lacrimile îmi acoperă obrazul într-un ritm rapid, așa cum au trecut anii petrecuți în Seminarul Teologic, a căror amintire a rămas întipărită în sufletul meu, lăsând o influență pozitivă asupra eului interior.

Totul a început într-o zi de 15 septembrie, mai precis, 15 septembrie 1994, o zi de joi, când, condus de mama mea, am pășit pragul *Colegiului Pedagogic Carol I*, în a cărui incintă se regăsește Seminarul *Justin Patriarhul*. Încă de atunci bănuiam că acea zi îmi va schimba complet percepția asupra vieții și că avea să mă facă un om cu o misiune pe acest pământ, și anume profesor de religie, o misiune pe care o respect, gândin - du-mă la ceea ce spunea părintele profesor Ion Cojocaru, astăzi director al acestei instituții : *Catedra este altarul vostru...S-o respectați!*

Sincer să fiu, nu am idee despre ce pot așterne pe hârtie...Părerii personale despre Școala care m-a format pentru această viață pământească!...Sunt atât de multe lucruri de spus, încât aș putea scrie neîncetat. Îmi amintesc totul, dar nu știu ce ar fi relevant, ca să puteți înțelege cu adevărat ce reprezintă viața în Seminarul Teologic din Câmpulung.

Cred că ar trebui să mă întorc la acea zi de 15 septembrie, când eu și, pe atunci viitorii mei colegi, pe care încă nu îi cunoșteam, ne-am adunat în *Careu*, unde s-a ținut slujba *Te Deum*, oficiată de Înalt Preasfințitul Părinte Calinic Argeșeanul. Imediat după aceea, am intrat în sala de clasă aflată deasupra cancelariei. Acolo, primele sfaturi au venit din partea părintelui-profesor Matei Eugen, care avea să fie atât dirigintele, cât și mentorul nostru. Îmi amintesc cum ne spunea (sper să îmi accepte aceste amintiri): *Dragilor, eu vă pup, eu vă tund, eu vă rad...Haideți să învățăm și să dovedim ceea ce putem!*

Am adus în discuție aceste amintiri cu privire la părintele diriginte și director al Seminarului, gândindu-mă la Sfântul Evanghelist Pavel, care spunea că *...Mustrarea este spre îndreptare*. Am avut multe de învățat atât de la profesori, cât și de la colegi...Pot spune că toți au avut un rol important în dezvoltarea mea spirituală și personală. Îmi amintesc că activitatea în Seminar începea la ora 06:00 dimineața, atunci când pedagogul rânduit zilei respective dădea trezirea. Urma rugăciunea de dimineață, după care mergeam la masă, iar apoi (ora 07:00), începeau orele de curs...La început, totul părea cel puțin ieșit din comun...Dar aici am văzut o lume în care domneau ordinea, armonia și disciplina.

La ore, cu toții eram atenți, captivați de miracolele pe care le spuneau profesorii noștri. Acum, cred că ar trebui să menționez numele dumnealor: domnul Popescu Argeșel, director, domnul Măgărit Nicolescu, profesor de istorie, domnul Ungureanu, profesor de fizică, doamna Mechinschi, profesoară de chimie, domnul Mita, profesor de biologie, doamna Cornea, profesoară de limba română, domnul Horia Radu, profesor de matematică, domnul Stănescu, profesor de economie, doamna Stănescu, profesoară de limba engleză.

M-am oprit puțin, dar revin pentru a-i menționa și pe domnii profesori ai profilului nostru teologic...Aș începe cu doamna dirigintă (din anul III de Seminar), și anume doamna Dima, profesoară de limba latină, care ne-a oferit multe sfaturi și îndrumări în viață, apoi ar urma domnul Bercu, director într-o mare perioadă a începutului Seminarului; după domnul profesor Argeșel, care atunci când ne învăța solfeigiile necesare pentru cor, ne spunea că : *Totu-n viață-i cu măsură*.

Aș vrea să vorbesc despre doamna Herișanu și despre ceilalți profesori ai noștri, dar îmi este foarte greu...Nu mă pot exprima, fiindcă melancolia care mă cuprinde este foarte adâncă și foarte puternică...Așa că, presupun că este mult mai adecvat ca, în final, să las versurile câtorva strofe ale unui cântec compus de generația mea, cuvinte spuse din adâncul sufletului....

Vântul bate, apa trece,
Colegii rămân
Amintirea cea mai dragă
E la Câmpulung.

Am venit în școala asta
La poale de deal
În grija sfinției voastre
Ca într-un Altar

Prof. Eugen MANTA, absolvent al Seminarului Teologic Iustin Patriarhul

VOX POPULI**BOBOCII SE PREZINTĂ**

Mă numesc **Raluca – Ionela ANGHELIU**, am 16 ani, sunt zodia Fecioară. Pot spune despre mine că sunt o persoană ambițioasă, curajoasă și prietenoasă. Îmi place mult să dansez, să cânt și să fac sport. Sunt elevă în clasa a IX – a la Seminarul Teologic *Iustin Patriarhul* și am ales acest profil deoarece mi se pare foarte interesant.

Sunt **Daniel BALABAN**, am 15 ani, sunt născut pe 18 decembrie în zodia Săgetător. Am absolvit Școala Gimnazială *C. D. Aricescu* din Câmpulung. Am ales să urmez cursurile Seminarului Teologic *Iustin Patriarhul*, deoarece îmi doresc să descopăr tainele creștinismului. Îmi place foarte mult sportul, mai ales înotul. Sunt o persoană sociabilă, veselă, cu simțul umorului.

Numele meu este **Mihaela – Antonia BOȘTINARU**, am 15 ani și sunt din Câmpulung. Am absolvit Școala Gimnazială *Sfântul Iacob*. Am ales Seminarul Teologic *Iustin Patriarhul*, deoarece am considerat că aici voi găsi un colectiv primitiv, cu oameni solidari, dar, mai ales, fiind convinsă că voi învăța lucruri noi, care mă vor ajuta în viață. Momentan sunt doar o adolescentă cu gânduri de viitor și cu pasiuni comune cu ale celorlalți colegi: muzica, plimbările, fotbalul, dar și moda.

Mă numesc **Tiberiu BRANDSTETTER**, am 15 ani și sunt născut în zodia Scorpion. Am terminat primele opt clase la Școala Gimnazială *Sfântul Iacob* din Câmpulung și am optat pentru Seminarul Teologic *Iustin Patriarhul*, deoarece mi s-a părut că oferă un profil interesant. Îmi place să îmi petrec timpul liber cu prietenii, să ascult muzică, dar îmi doresc și să învăț.

Sunt **Leonard CEAȘEL**, elev în clasa a IX – a S, am 15 ani și am absolvit cursurile gimnaziale la Colegiul Național Pedagogic *Carol I*. Am ales această școală, deoarece mi se pare că îmi oferă șansa de a învăța multe lucruri noi. Pasiunea mea este fotbalul, un sport pe care îl practic cu multă plăcere.

Mă numesc **Denis – Constantin DIA**, am absolvit Școala Gimnazială Cetățeni și ales să urmez cursurile Seminarului Teologic *Iustin Patriarhul* din Câmpulung, deoarece îmi doresc foarte mult să devin preot.

Numele meu este **Eduard Liviu GAZDĂ**, am 15 ani și sunt elev la Seminarul Teologic *Iustin Patriarhul*. Vin aici de la Școala Gimnazială Vulpești și am ales această școală pentru a învăța toate tainele preoției. Îmi place Seminarul Teologic, deoarece avem profesori minunați și materiile predate sunt foarte interesante. De asemenea, am ales seminarul pentru a-i sluji lui Dumnezeu ca preot. Pasiunea mea este muzica psaltică, pe care o

iubesc de când eram mic.

Sunt **Leonardo – Valentin GUNEA**, am 15 ani și am absolvit Școala Gimnazială Nr. 1 Schitu – Golești. Am ales acest profil, deoarece aș vrea să devin preot ca să-i ajut pe oameni să se apropie de Dumnezeu. Îmi place foarte mult sportul, dar cel mai mult mă pasionează baschetul și fotbalul.

Mă numesc **Iulia – Magdalena MOICEANU**, am 14 ani, ador fotografia și muzica. Am ales să urmez cursurile Seminarului Teologic *Iustin Patriarhul* deoarece de mică am fost o persoană credincioasă.

Sunt **Nicoleta – Roxana MOISE**, am 15 ani, vin de la Școala Gimnazială *Nanu Muscel*. Am ales Seminarul Teologic *Iustin Patriarhul* pentru a învăța lucruri interesante și pentru a cunoaște persoane noi. Sunt o fire sensibilă, amuzantă, iar timpul liber mi-l petrec alături de cei dragi.

Numele meu este **Leonard MOTOI**, sunt născut pe 11 octombrie 2001 în zodia Balanță și am 15 ani. Sunt elev al Colegiului Național Pedagogic *Carol I* din clasa I și de aceea am ales să rămân aici, de data aceasta în calitate de elev al Seminarului Teologic *Iustin Patriarhul*. Dorința mea este să devin designer vestimentar.

Sunt **Casian – Mihai NEGOESCU**, am 15 ani, sunt născut pe 23 noiembrie 2001, în zodia Săgetător. Am absolvit Școala Gimnazială *Iosif Catrinescu* din Dragoslavele. Am ales Seminarul Teologic *Iustin Patriarhul* din Câmpulung, deoarece mi se pare că aș putea învăța aici lucruri noi și interesante.

Numele meu este **George – Alin PÂRȘAN**, m-am născut pe 13 noiembrie 2001 și am 15 ani.. Am absolvit Colegiul Național Pedagogic *Carol I* și am ales acest profil deoarece îmi doresc să devin preot. Sunt columbofil și consider că porumbelul reprezintă un simbol al păcii.

Sunt **Adelaida - Maria RĂDOIU**, am 15 ani și locuiesc în comuna Dragoslavele. Am absolvit Școala Gimnazială *Nanu Muscel* din Câmpulung și am ales acest profil pentru a învăța lucruri noi.

Mă numesc **Alina AUREL**, am 15 ani și sunt absolventă a Școlii Gimnazile Drăghici. Am ales acest profil deoarece doresc să cunosc tainele credinței. Sunt o persoană sociabilă, îmi place să cânt și să călătoresc.

Numele meu este **Maria – Elena SPĂTĂRUȘ**, am 15 ani și sunt din Câmpulung. Sunt absolventă a Școlii Gimnaziale *Nanu Muscel* și am ales acest profil, deoarece cred că îmi oferă oportunitatea de a învăța lucruri noi și interesante.

Mă numesc **Dragoș – Ionel STOENESCU**, am 15 ani și am terminat Școala Gimnazială Nr.1 Poenarii de Muscel. Mă pasionează muzica și desenul. Am ales acest liceu, deoarece aș vrea să fiu mai aproape de Dumnezeu, de rugăciune și , în viitor, să devin preot.

Sunt **Diana – Ștefania VÎJAN**, am 15 ani și sunt din Câmpulung. Am absolvit Școala Gimnazială *C. D: Aricescu* și am ales acest profil, deoarece mi se pare interesant. Sunt o persoană glumeață, prietenoasă și îmi place să petrec mult timp cu prietenii și cu familia.

**BINE AȚI VENIT
ȘI
MULT SUCCES!**

1. Facerea 3,15
2. „Maria” = ?
3. „Mergând,...toate neamurile” (*Matei 28,19*)
4. Supravenerarea Maicii Domnului
5. Credința într-un singur Dumnezeu
6. 2016- anul comemorativ al Sfântului...
7. „Locul unei prezențe harice”
8. Sfânta Parascheva = Sfânta...
9. A doua venire a Mântuitorului Hristos
10. Epistolele către Timotei sunt epistole...
11. Mântuitorul ne comunică prin...
12. Epistole care tratează Parusia
13. Tâlcuirea numelui Profetului Amos este...
14. Tâlcuirea numelui Profetului Iona este...
15. Corp de iluminat cu mai multe brațe așezat sub „Pantocrator”

Adrian NEDELICU, clasa a XII – a S

DE PRIN TEZE ADUNATE

Romanul interbelic s-a născut după primul război mondial, dar nu înainte de al doilea.

Moromeții are ca personaj pe Marin Moromete, care are o viziune despre lume în care țăranul român avea copii, pe care îi bătea, deoarece ei cereau haine și fugeau cu oile la oraș, mai ales unul dintre frați, Nilă

Moromete era zgârcit, dar nu era bețiv, ci era fumător

Romanul psihologic Moara cu noroc îl are ca protagonist pe Ștefan Gheorghidiu care o omoară pe florica cu o sapă. Ea studentă la litere, fiind sensibilă, moare brusc, fără să respire.

Ion este roman psihologic, tratează zbuciumul său când sărută pământul ca pe o iubită.

Am ales romanul Luceafărul, prezintă psihologia stelei, adică a Luceafărului când scoboară din ceruri. Luceafărul este obsedat de fată și scoboară la ia când îl strigă.

Cratima ajută la formarea unui ritm bun în poezia lui Mușatescu.

Două scene din Moromeții lui Camil Petrescu este: când îl bate pe ăla cu ciomagu ca-n Moldova frățioare și când Nilă o înjură pe soția lui Catrina.

Ela era îndrăgostită de Harap și îi taie capul să se asigure că este al ei.

Tema și viziunea din romanul Plumb este reprezentativă pentru lume dar și pentru

noi elevii care studiem foarte mult fiindcă încercăm să descifrăm profund sensurile

În romanul „Enigma Otiliei“, în toate cele 350 de pagini, Otilia se întreabă care o fi enigma ei.

După ce i-au bătut pe turci la Plevna, ostașii noștri victorioși s-au întors pe jos acasă pentru că trenurile nu mergeau din cauza războiului.

Lui Ion Creangă i-au plăcut cireșele de mic copil. Pe unele le cumpăra, iar pe altele le fura.

Dintr-un extemporal la dirigenție „Ca să învăț bine pentru teze, mama îmi pune pe masă un borcan cu miere și-mi spune că am voie să mănânc miere numai dacă mă pregătesc temeinic. Eu mănânc mai întâi mierea și apoi mă culc.

Un elev „evlavios“, dar leneș, scrie: înaintea tezelor eu mă rog la Dumnezeu să nu iau nota trei. Și Dumnezeu mă ajută. Iau numai patru!

Lui Sadoveanu îi plăcea mult natura Patriei. Pleca pe cărările munților și, când termina de mers, cartea era gata!

Ben GEAMĂNA, clasa a XI – a S